

บทที่ 1

เปิดฉากความสยอง
ที่แสนน่ารัก

เคยมีคนพูดว่า...บ้านเป็นผู้เลือกคนอยู่ มิใช่คนอยู่เป็นผู้เลือกบ้าน...ฉันบอกได้คำเดียวว่า คนที่พูดประโยคนี้นี้ต้องประสาทเสียไปแล้วแน่ๆ บ้านที่ไหนจะเลือกเจ้าของได้เอง บ้านมันสร้างมาจากอิฐจากปูนนะ ถ้าบ้านผีสิงล่ะก็ไม่แน่ แต่บ้านแบบนี้ฉันไม่ขอไปอยู่ด้วยหรอก

แต่ฉันเป็นคนไม่เชื่ออะไรง่ายๆ และไม่ชอบอะไรประหลาดๆเหนือธรรมชาติเท่าไรๆ ดังนั้นฉันขอยืนยันที่จะเชื่ออย่างที่ตัวเองคิด...บ้านเลือกคนไม่ได้เพีย

แล้วถ้าฉันจะเลือกบ้าน ก็ขอให้มันเป็นบ้านหลังเล็กๆน่ารัก มีสองชั้นก็ดีจะได้ดูเป็นสัดส่วน มีห้องนอนห้องเดียว ห้องดูทีวี ห้องทำงาน เอาแบบปกติก็พอ ไม่ได้คิดจะเรื่องมากอะไรเลย แต่บ้านที่ฉันได้อยู่จริงๆ ห่างไกลจากที่คิดไว้เสียจนแทบทนไม่ได้ แต่จะทำได้ บ้านนอกเข้ากรุงกำเงินมาหมดเดียว ก็ต้องทำใจหน่อยละ มีทางเลือกไม่มากนักหรอก

ฉันไม่ชอบบรรยายหรอกนะว่ามันห่วยแตกแค่ไหน เพราะอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า มันก็จะกลายเป็นบ้านของคนอื่นแล้ว ถึงฉันจะพยายามดิ้นรนขอร้องไห้ไ้บ้านรูหนูนี้เลือกฉันเป็นเจ้าของแค่นั้นก็ตาม

“ออกไปได้แล้ว! ค่าเช่าค้างมาเป็นปี ฉันให้อยู่ฟรีมานานขนาดนี้ก็บุญแล้วไม่ต้องมามองฉันเหมือนคนใจไม่ใส่ระกำเลย ทำบุญกับเธอมาไม่รู้ตั้งเท่าไรออกไปเดี๋ยวนี้เลย!” ยัยป้าร่างอ้วนตัวเท่าโองเท้าเอวตะโกนด่าปาวๆ หลังจากผลัดฉันกระเด็นออกมานอกประตูบ้าน ก่อนจะเคลื่อนกายกลับเข้าไปและขว้างปาข้าวของของฉันตามออกมา

“เฮ้ย! ป้าไม่มีสิทธิ์มาขว้างปาข้าวของฉันแบบนี้ละ ถึงกรรมสิทธิ์ไอ้แฟลต
รูหนูนี่จะเป็นของป้าก็เหอะ แต่ของพวกนี้มันเป็นกรรมสิทธิ์ของฉันนะ คอยดู...ถ้า
ข้าวของเสียหายขึ้นมา ฉันจะให้ป้าชดใช้” ฉันรีบลุกขึ้นยืนโวยวายอ้างเรื่องกรรมสิทธิ์
ตามประสาเด็กกนิษฐ ปีสองทันที

“อย่ามาทำเป็นหัวหมอแฉนี้ ฉันไม่ยึดข้าวของเธอเอาไปขายให้หนักก็บุญ
เท่าไหนแล้ว ออกไปเลย! อย่าให้ฉันต้องขว้างไอ้ได้ไล่!” ยัยป้าอ้วนตะโกนชี้หน้าด่า
และทำท่าจะหันไปคว้าอะไรหนักๆ มาเขวี้ยงใส่ฉัน

เรื่องอะไรจะอยู่เป็นป้านิ่งล่ะ ฉันรีบโกยข้าวของแล้วเตรียมเผ่นทันที แต่
ก่อนไปก็ขอตะโกนบอกอะไรหน่อยเหอะ

“ข้าวของที่เหลือในบ้าน ยังไงก็ยังเป็นของฉัน ไว้หาบ้านใหม่ได้เมื่อไหร่ฉัน
จะกลับมาเอา ถ้าหายไปแม้แต่ชิ้นเดียว ฉันแจ้งตำรวจจับป้าแน่!”

“เออ...แน่จริงก็เรียกตำรวจมาจับเลยสิ ฉันจะให้ลากเธอไปเข้าขังเดี๋ยว
ข้อหาเบียดค่าเช่าฉันเป็นหมิ่น ไอ้เด็กหลอกคนแก่ หน้อย...มหาหลอกฉันว่ามีเงิน
จ่ายๆ รวบรวมแล้วยังไม่เห็นแม้แต่เศษเหรียญ เออ..ฉันจะให้ตำรวจจับเธอข้อหาให้
ความเท็จด้วย!”

โอป้า...กลัวเหลือเกิน กลัวตัวสั้นแล้วเนี่ย ไม่ทราบว่ป้าเป็นศาลหรือ
เจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งแต่เมื่อไหร่ พอฉันโกหกแล้วถึงจะผิดกฎหมายฐานให้ความเท็จ
นะ ไม่ค่อยจะดีในรสนขุดความรู้อันสูงส่งขึ้นมาสู้กับฉันเท่าไหร่นะ ฟังแล้วอยาก
จะฆ่าให้พันร่วงจริงๆ

แล้วจะทำยังไงต่อล่ะ ฉันก็ต้องระเห็จออกไปจากแฟลตรูหนูโดยมีข้าวของ
ติดตัวมาไม่กี่อย่าง เรื่องเงินไม่ต้องพูดถึง แม้แต่เหรียญสตางค์ยังไม่มีเหลือใน
กระเป๋าเลย ทำไงดี ฮือ...

ฉันเดินไปตามถนนอย่างหมดหวังและหมดตัว ท้องก็ร้องโครกครากเพราะ
ตั้งแต่เข้ามายังไม่มီးอะไรผ่านปากเข้าไปเลย อยู่ๆ กลืนกาแพ้นหอมกรุ่นก็ลอยมา
เตะจมูกและเตะต่อมทิวเข้าอย่างจัง ฉันรีบหันไปมองร้านที่ตั้งอยู่ข้างตัวทันที แล้ว
ก็เจอร้านกาแพ้นขนาดเล็กกะทัดรัดพร้อมบรรยากาศแบบบ้านๆ ที่ชวนให้รู้สึกว่
หากกระจกบานใหญ่ไม่นั้นไม่หนาแน่นพอ กลิ่นหอมอบอวลและความอบอุ่นจากใน
ร้านคงดันกระจกแตกออกมาแน่

ฉันเห็นเงาหญิงสาวคนหนึ่งกำลังปาดน้ำลายอย่างอดอยากซ้อนขึ้นมาใน

กระจก เธอดูขมขมสุดๆๆในชุดเสื้อยืดเก่าๆ กางเกงขาสั้นสีซีด ผมยาวที่ถูกรวบไว้ เริ่มหลุดลุ่ยยุ่งเหยิงจนแลดูคล้ายขอลานยังก็ไม่รู้

ไม่อยากจะยอมรับเลยว่าภาพเงาตรงหน้าก็คือฉันเอง!

ยัยหงส์เอ๊ย... แก่ไม่น่าหาเรื่องเข้ากรุงเทพเลย อยู่บ้านช่วยแม่สอนทูลเรียนไป ขายก็จบ ทนเหม็นหน่อยแต่ก็ไม่ต้องมาตกระกำลำบากขนาดนี้ แต่ทำไมได้ละ ฉันดันเอนท์ฯติดคณะสุทธรรุขของมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่ง แก่มาได้ทุนเรียนฟรีอีก ถ้าจะต้องดับอนาคตตัวเองโดยการช่วยแม่เก็บทูลเรียนไปขายตลอดชีวิต ฉันก็โง่เต็มทนแล้ว

ถึงจะเป็นเด็กบ้านนอกจนๆแต่ฉันก็เป็นลูกครึ่งเกาหลีนะยะ อย่ยามาดูถูกกัน เชียว ผิวฉันขากว่าพวกเด็กแถวบ้านตั้งเยอะ พอดีว่าโชคช่วยอยู่อย่างที่มีพ่อเป็นคนเกาหลี แล้วดันเกิดมาหน้าตากระเดียดไปทางคนเกาหลีด้วย เลยดูไม่เหมือนแม่เท่าไร ส่วนพ่อฉันหล่อแบบตีๆเลยละ ยิ่งแก่ก็ยิ่งหล่อ ถ้าไอ้มะเร็งบ้านั้นไม่พราก พ่อไปเมื่อสี่ปีก่อน ปานนี้พ่อคงจะหล่อระดับนายแบบเลยละ คิดดู... ลูกอย่างฉันยังสวยขนาดส่งประกวดได้เป็นธิดาทูลเรียนประจำจังหวัดตั้งสามปีซ้อน แล้วพ่อฉันจะหล่อขนาดไหน

จริงๆฉันควรจะเป็นธิดาทูลเรียนติดกันถึงปีที่สี่ด้วยซ้ำ แต่ดันมีกติกามาใหม่ขึ้นมาว่า ผู้เข้าประกวดต้องกินทูลเรียนโชว์ ฉันเลยเป็นลมหายใจหลังไปตั้งแต่ยังไม่ทันได้ขึ้นเวที อย่ว่าแต่ให้กินเลย แค่เข้าใกล้ได้กลิ่น สติก็แทบจะสิ้นแล้ว แล้วหลังบ้านฉันมีสวนทูลเรียนอีกนะ เอ๊ย....

พอเห็นภาพตัวเองบนกระจกร้านแบบนี้ เหมือนว่าฉันได้เข้าไปอยู่ในร้านจริงๆ ฉันหลับตาสุดกลืนกาแฟเข้าไปให้มากที่สุดก่อนจะผ่นลมออกมา พร้อมกับจินตนาการว่าตัวเองกำลังนั่งดื่มกาแฟร้อนๆในร้าน

ต้องทำแบบนี้ละ คนมันหมดตัวแล้วนี่หว่า

กริ่ง...กริ่ง

กระดิ่งที่ห้อยอยู่เหนือประตูไม้ส่งเสียงใส่ร้องเตือนว่ามีลูกค้ากำลังเข้าร้าน ฉันรีบหันไปมองทันทีด้วยความฉิวฉ่า แต่แล้วก็ต้องแปลกใจที่เห็นผู้หญิงหน้าสวย ผมยาวหยักศกคนหนึ่ง กำลังโผล่หน้าจากประตูมาจ้องฉันเขม็ง แทนที่จะเป็นใครสักคนกำลังเข้าร้าน สงสัยเจ้าของร้านมาได้แน่ๆเลย คงไม่อยากจะให้ขอลานอย่างฉันมาเยิ่นเยาะกะทำลายบรรยากาศ

“เออ...ขอโทษค่ะ แค่เห็นร้านคุณน่ารักดีเลยหยุดมอง กำลังจะไปแล้วค่ะ”
ฉันพูดจูงำแล้วรีบก้มหน้าก้มตาเดินผ่านร้านไป แต่ผู้หญิงคนนั้นก็ร้องเรียกขึ้นมา
เสียก่อน

“เดี๋ยวก่อนจะ ไม่ได้จะมาได้ จะเรียกหนูให้เข้าไปในร้านต่างหาก” เสียงนุ่ม
หูที่หลุดออกมาจากปากบางนั้นเหมือนมีมนต์สะกด เพียงแค่ได้ยิน หัวใจฉันก็เบา
โหวงจนแทบจะปลิวเข้าไปในร้านตามคำเชิญ แต่แล้วทำฉันก็ต้องสะดุดก็ก้มเมื่อ
เหลือบไปเห็นการแต่งตัวที่แสนแปลกประหลาดของคุณเธอ

เสื้อเกาะอกซึ่งทำมาจากผ้ามัดย้อมสีม่วงเข้มสลัดดำ ถูกพาดทับด้วยสร้อย
ลูกปัดไม้เส้นใหญ่หลายเส้นที่ดูน่าหนักคอ กระโปรงยาวกรอมเท้าสีดำสนิทขยับ
เหมือนไม้ได้เจอเตารีดมานานแสนนาน ไหนจะผ้าโพกหัวสีเดียวกับเสื้ออีก ยิ่งกับ
หลุดออกมาจากกองคาราวานคนประหลาดแน่ะ จะให้พูดสั้นๆก็คือ เธอดูเหมือน
กับพวกยิปซีเร่ร่อนไม่มีผิด

“ทำไมเธอคะ เออ หนูไม่มีเงินจ่ายค่ากาแฟหรอกนะค่ะ” ฉันเลือกที่จะ
เรียกตัวเองว่าหนู เมื่อใช้สายตาระแวดระวังสำรวจผู้หญิงตรงหน้าและประเมินได้ว่า
อายุคงยี่สิบปลายๆแล้วละ เธอคงไม่เห็นว่าเป็นลูกค้าหรือคนไหน เพราะตอนนี้แค่
น้ำตาตกก้อนเดียวฉันยังไม่มีปัญญาจ่ายเลย

ผู้หญิงยิปซีหัวเราะเสียงใส ก่อนจะยิ้มและมองฉันอย่างอ่อนโยน

“ฉันไม่ได้จะให้เธอกินกาแฟเสียหน่อย แค่มื้ออะไรจะคุยด้วยเท่านั้นเอง”
พอเห็นฉันทำหน้างไม่หาย เธอก็รีบเชิญชวนอีกที่ “คิดซะว่าโชคชะตากำลังเรียก
เธอเข้ามาในร้านนี้ก็แล้วกัน ใครจะรู้...ตอนที่เดินออกจากร้าน ชีวิตเธออาจ
จะเปลี่ยนไปตลอดกาลเลยก็ได้”

ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นหรือฉันกันแน่ที่บ้า แต่คงจะบ้าด้วยกันทั้งคู่ละ คนหนึ่งพูด
อะไรแปลกๆ แต่อีกคนหนึ่งก็พาซื้อขนมเดินตามเข้าไป...เอานะ ก็ใครจะรู้ ฉันกำลัง
อยากใช้ชีวิตตัวเองเปลี่ยนไปพอดีนี่นา

unท์ 2

หรือเพราะโชคชะตา?

พอก้าวพ้นประตูร้านเข้าไป กลิ่นกาแฟอันหอมหวานก็แทบจะดันฉันกระเด็นออกมาอีกรอบ มันหอมเสียจนทำให้ฉันรู้สึกว่าได้หลุดเข้ามาในบ้านของยายแก่ สักคนในนิทาน ที่กำลังชงกาแฟร้อนต้อนรับแขกในบ้านไม้หลังน้อย หาใช่ร้านกาแฟร้างคนที่ตั้งอยู่กลางเมืองใหญ่แบบนี้

สายตาอันหิวโหยของฉันสอดสายไปเห็นเค้กหลากชนิดในตู้กระจก ซึ่งตั้งประจันกับประตูร้าน ด้านหลังตู้เค้กเป็นส่วนที่จัดไว้สำหรับชงกาแฟและทำของหวานเล็กๆน้อยๆ พื้นที่ส่วนที่เหลือทั้งหมดถูกแบ่งเป็นส่วนๆด้วยโซฟาตัวหนาพับสับพร้อมโต๊ะเตี้ยสำหรับวางของกิน แค่มองจากตรงนี้ ฉันก็นึกอยากวิ่งไปฝั่งตัวกับโซฟานุ่มน่านอนพวกนั้นแล้ว

“มานั่งตรงนี่ก่อนสิ” ผู้หญิงยิบซีผายมือผมเรียวยาวไปยังโซฟาที่อยู่ใกล้ตู้เค้ก ฉันมองตามอย่างงงๆแล้วก็เดินไปนั่งแต่โดยดี ถึงจะยังไม่รู้ว่าเธอหวังอะไรจากฉันกันแน่ แต่สายตาฉันก็ดันไปจดจ้องที่ตู้เค้กอย่างหมายมาด มากกว่าจะมองโบหน้าเรียวยาวเพื่อเดาสิ่งที่อยู่ในใจ

“หิวหรือ” ผู้หญิงยิบซีถามขึ้นอย่างขุ่นๆ

ฉันไม่ได้ตอบอะไรเพราะมัวแต่ลังเล ถ้าบอกว่าหิวแล้วเขาเอามาให้กิน ฉันจะต้องจ่ายเงินหรือเปล่าเนี่ย ยิ่งจนๆอยู่ แต่ก็ไม่แน่ว่าเขาอาจจะใจดีให้กินฟรีก็ได้ เอ...เอาไงดี

ยังไม่ทันได้ตอบอะไร เธอก็รีบพูดขึ้นมาเสียก่อน “ไม่ต้องเกรงใจหรอกจ้ะเดี๋ยวฉันเลี้ยงเอง ขอบกินรสอะไรล่ะ”

“ช็อกโกแลตคะ” ฉันตอบเสียงดังฟังชัด รุ่นนี้ไม่มีเกรงใจหรอกคะ แต่ไม่
อยากเสียดังค์เท่านี้เอง

เมื่อผู้หญิงยิบซีเดินคล้อยหลังไป ฉันก็เริ่มสอดสายสายตาสำรวจไปทั่วร้าน
อีกครั้ง ก่อนจะมาหยุดมองกองไฟหน้าตาประหลาดที่วางอยู่บนโต๊ะเตี้ยตรงหน้า
ไฟทั้งหมดถูกวางคว่ำทับกันไว้ มีเพียงสามใบเท่านั้นที่หงายอยู่ ใบหนึ่งเป็นรูป
ผู้หญิงถือเหรียญ ใบถัดมาเป็นรูปวงกลมประหลาดๆ และใบสุดท้ายเป็นรูปเหมือน
เทพกำลังเป่าแตรอยู่บนฟ้า โดยมีหญิงชายร่างกายเปลือยเปล่างำลังงยหน้าฟิง

ไฟฟ้าโรทหรือเปล่านั้น เคยเห็นพวกเพื่อนๆ บ้าดูดวงจากไฟทาโรทอยู่ช่วง
หนึ่ง แงๆเลย ผู้หญิงแต่งตัวประหลาดๆคนนั้นต้องเป็นหมอดูซัวร์

“ได้แล้วจ๊ะ” ผู้หญิงยิบซีเดินถือจานเค้กและแก้วน้ำมาเสิร์ฟให้ เมื่อเลื่อนไฟ
ไปวางด้านข้างอย่างทะนุถนอมแล้ว เธอก็จัดแจงวางของกินทั้งหมดลงบนโต๊ะ

“ขอบคุณมากคะ” ฉันกล่าวขอบคุณขณะยกแก้วขึ้นจิบ ทีแรกก็นึกว่าเป็น
น้ำชาเสียอีก แต่กลิ่นกลับหอมคล้ายกาแฟเหลือเกิน เอ...มันคืออะไรกันแน่
“หอมจิงเลยคะ นี่มันชาหรือกาแฟกันแน่คะ”

“มันคือชากาแฟจ๊ะ เป็นชาที่มีกลิ่นกาแฟ หอมดีใช่ไหมจ๊ะ ฉันชอบชากลิ่น
นี้ที่สุดเลย” ผู้หญิงยิบซียิ้มน้อยๆอย่างเป็นสุข

“แล้วคุณ...เอ่อ มีอะไรจะไรกับหนูหรือคะ” ฉันพูดตะกุกตะกักเพราะไม่รู้ว่
จะถามยังไงดี ตกลงนี้เขามีอะไรกับฉัน หรืออะไรกันแน่เนี่ย

“ให้ท้องเธออิมก่อน แล้วค่อยคุยกันดีไหมจ๊ะ” เธอพูดแค่นั้น แล้วก็พยายาม
คะยั้นคะยอให้ฉันกินให้หมดก่อน

สุดท้ายเมื่อเค้กหายไปทั้งชิ้นแล้ว เธอก็เริ่มคำถามแรกทันที “เธอชื่ออะไร
จ๊ะ”

“หงส์คะ”

“ฉันชื่อดาจ๊ะ เป็นเจ้าของร้านนี้ พอดีว่ามีปัญหาติดหน้อยอยากให้เธอช่วย
นะจ๊ะ”

“ช่วยเรื่องอะไรหรือคะ หน້อย่างหนูนี้ช่วยพี่ได้ด้วยหรือคะ” พอฉันชี้หน้า
ตัวเองและถามอย่างประหลาดใจ พี่ดากริบยกจานเค้กและแก้วน้ำไปไว้บนโต๊ะ
ข้างๆ ก่อนจะเลื่อนไฟทั้งสามใบที่วางหงายอยู่มาไว้กกลางโต๊ะ

“ได้สิจ๊ะ เพราะเธอเป็นคนที่ฟ้าส่งมาช่วยแก้ปัญหาให้ฉัน”

“ฟ้าส่งมา...” ฉันทวนคำอย่างงงๆ ผู้หญิงคนนี้จะทำอะไร ฟ้าเพื่ออะไร ยัยป่าฉวนต่างหากที่ได้ฉันออกจากบ้าน เลยต้องเดินระแวกนอย่างหมาข้างถนนจนมาเจอพี่ลากเข้ามาล่ะ

“ฉันเคยเป็นหมอดู แต่ตอนนี้ไม่รับดูให้ใครแล้วนอกจากตัวเอง พอตีว่าฉันกำลังมีปัญหาหนักอก ก็เลยเอามาปรึกษากับไฟ แล้วไฟก็บอกว่าวันนี้ฟ้าจะส่งคนมาช่วยฉันแก้ปัญหา พอตีกับเธอมาหยุดยืนอยู่หน้าร้าน ฉันก็เลยคิดว่าต้องเป็นเธอแน่ๆ”

“เธอคะ” ฉันทอบได้แค่นั้นเพราะยังงงไม่หาย ยัยนี้บ้าแน่ๆ ฉันทขยันทันคำเดิม

“อ้าว ไม่เชื่อเธอจะ นี่ไงๆ ไฟนี่นะคือไฟกงล้อ” พี่ดาพูดพร้อมชี้ไปยังไฟรูปร่างกลมซึ่งมีตัวอักษรแปลกๆอยู่ข้างใน ก่อนจะอธิบายต่อ “มันเป็นไฟที่แปลว่าโชคชะตา เมื่อเปิดมาคู่กับไฟจัดเม้นท์แล้ว มันจะแปลว่าฟ้ากำหนดมาให้ หรือที่เรียกว่าพรหมลิขิตนั่นแหละ” พี่ดาเลื่อนไฟกงล้อและไฟเทพเป่าเตรมาดตรงหน้าฉัน ก่อนจะเลื่อนมือไปแตะไฟรูปผู้หญิงถือเหรียญ “ใบนี้คือควีน ออฟ เดอะ เพนทาเคิล หรือราชินีเหรียญ นั่นหมายถึงว่าคนที่ฟ้ากำหนดมาจะเป็นผู้หญิงที่ค่อนข้างมีฐานะ หรือก็ไม่ก็บูชาเงินเป็นชีวิตจิตใจ ซึ่งก็น่าจะเป็นเธอ”

อืม...เรื่องมีฐานะนี่ตัดไปได้เลย ฉันทจนจะตายซัก แต่เรื่องบูชาเงินนี่มันก็แงงล่ะ ไม่มีเงินก็อดตายสิ แล้วไง ใครก็บูชาเงินได้ทั้งนั้นไม่เห็นจะต้องเป็นฉันเลย เรื่องดูดวงนี่ไร้สาระชะมัด...ขอร้องเถอะ หมอดูก็หมอดูเท่าที่นั่นล่ะ

พอเห็นฉันทำหน้าขงใจ พี่ดาก็รีบสร้างความเชื่อมั่นให้ฉันทันที

“ดูเหมือนเธอจะยังไม่เชื่อสินะ อะ...ฉันจะดูไฟให้เธอก็แล้วกัน ถ้าฉันทายถูกเธอต้องฟังคำขอร้องของฉันนะ”

ฉันได้แต่มองอย่างงงๆ ขณะที่พี่ดาหยิบไฟทั้งสามใบรวมเข้าไปในกองและสับไฟทั้งหมดอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะส่งมาให้ฉันตัด

“ฉันจะทำนายเกี่ยวกับตัวเธอแล้วนะ” แล้วพี่ดาก็หยิบไฟไปบนสุดออกมาเปิด มันเป็นไฟผู้หญิงถือเหรียญอีกแล้ว เอ...หรือว่าทั้งสำหรับจะมีไฟรูปนี้หลายใบ

พอเห็นฉันจ้องอย่างประหลาดใจ พี่ดาก็รีบอธิบายทันที “มันเป็นไฟประจำตัวเธอนั่นล่ะ ทุกคนจะมีไฟแทนตัว ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะหยิบได้ไฟซ้ำๆกันขึ้นมาอีก แต่มันก็ช่วยยืนยันให้ฉันรู้ว่าเป็นเธอจริงๆ ที่จะช่วยแก้ปัญหาให้ ยิ่งไงก็ต้องขอ

ทำนายตามเดิมว่าเธอเป็นคนที่เห็นเงินเป็นเรื่องใหญ่” พี่ดาพูดพร้อมรอยยิ้มเชื่อมั่นบนหน้า พร้อมหยิบไฟโบราณสุดจากกองมาเปิดอีกครั้ง ครั่งนี้มันเป็นรูปคนหลังโค้งกำลังแบกถุงบนหลัง รอบข้างมีแต่ความมืดมิดและถ้วยแปดใบ

พี่ดาถามอย่างครุ่นคิดอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะหยิบไฟจากกองมาเปิดอีกใบ และก็ได้เป็นไฟผู้หญิงล้อมรอบด้วยเหรียญทองเก่าเหรียญ “เธอกำลังมีปัญหาเรื่องที่อยู่ใช่ไหม กำลังจะต้องย้ายจากบ้านหนึ่งไปสู่อีกบ้านหนึ่ง ไห้โห...ลงลึกคพอดีเลย” พี่ดาถามเองตอบเองหมด แล้วจึงเงยหน้ามองฉันอย่างเฝ้ารอคำตอบ

เบ๊เลย...ยัยผู้หญิงคนนั้นนอกจากบ้าแล้วยังประหลาดอีกแฉะ ไม่อยากจะเชื่อว่าเธอขายแมน แต่ก็พูดได้ตรงแสะ สงสัยคงฟลุคละมั้ง

“ก็...ใช่ค่ะ” ยิ่งเงยหน้าก็ยังไม่ค่อยจะเชื่ออยู่ดี

พี่ดาฉีกยิ้มกว้าง แล้วก็หยิบไฟเพิ่มอีกสามใบ ใบแรกเป็นไฟรูปยมทูต ใบที่สองเป็นรูปคนสองคนกำลังจูบกัน และใบสุดท้ายขึ้นไฟงล่อมมาอีกแล้ว

“หืม...” เมื่อได้เห็นไฟนัดตา คิ้วโค้งบนหน้าเรียวก็ขมวดมุ่นเข้าหากัน

“มีอะไรเธอคะ”

“ใช่เธอจริงๆด้วย” พี่ดาพูดด้วยน้ำเสียงเพ้อๆ

“ใช่อะไรคะ”

กริ่ง...กริ่ง

ยังไม่ทันได้ยินคำตอบจากพี่ดา ประตูร้านก็ถูกเปิดออกอย่างแรง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะที่ตะโกนลั่นอย่างร่าเริง “เจ๊ดา ต่อมมาแล้ว!”

ฉันหันขวับไปมองทันที แล้วก็เห็นมนุษย์ร่างผอมในชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นคนหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถแยกแยะได้ว่าเป็นหญิงหรือชาย กำลังใช้เท้าข้างหนึ่งยันประตูเอาไว้พร้อมลากถุงผ้าร่มสีเทาที่ใบมโหฬารเข้ามาในร้านอย่างทุลักทุเล

“เฮ้ย! ใ้ด้อม แกทำอะไรนะ” พี่ดาผุดลุกขึ้นยืนและร้องถามเสียงหลง เป็นผลให้คนที่ชื่อด้อมชะงักในท่าสุดเท่าพร้อมหันมามองพี่ดาอย่างงุนงง พอเห็นหน้าขาวใสได้กรอบแวนสีดำสุดเก๋ นั่นล่ะฉันถึงได้รู้ว่ามนุษย์ที่เพ็งก้าวเข้าร้านเป็นผู้หญิง

“อ้าว ก็เจ๊ดาให้ด้อมมาอยู่ที่นี่กับเจ๊แล้วหนิ ด้อมก็กำลังย้ายข้าวของเข้ามาอยู่นี่ไง” ผมหน้าม้าเสยเข้ากับผมซอยสั้นด้านหลัง กำลังปรกใบหน้าขาวที่ยุ่งเหยิง เจ้าตัวคงจะรำคาญไม่น้อย แต่ทำอะไรไม่ได้เพราะทั้งมือทั้งเท้ากำลังทำหน้าที่ของมันอย่างเอาเป็นเอาตาย

“ฉันให้แกไปอยู่บ้านนั้นต่างหาก ไม่ได้ให้แกมาอยู่ที่นี้” พี่ดาแว๊ดเสียงแจ่ม
พร้อมเท้าเขวโจ่งหน้าอย่างเอาเรื่อง

“โห...เจีตา ใครจะไปอยู่ได้ บ้านนั้นนะโคตร...”

“หุบปาก!” ยังไม่ทันฟังจบ พี่ดาก็ร้องขัดจังหวะทันที “เออ จะอยู่ที่ไหนก็อยู่
ไป แต่อย่ามาเปิดปากพูดอะไรพล่อยๆแถวนี้ ไม่งั้นฉันไล่แกออกแน่”

“ครับๆ” ต่อมก็มหน้างุดๆอย่างสำนึกผิด

“เฮ้า จะชนข้าวของอะไรก็เอาเข้ามาเร็วๆ เปิดประตูทิ้งไว้แอร์นี่ออกหมด
ร้านฉันยิ่งจะเจ็งอยู่รวมร้อ ไม่มีเลยจะช่วยกันประหยัดเนี่ย ถ้าขาดทุนอีกเดือน
ฉันจะเริ่มหักเงินเดือนแถมเป็นคนแรกเลย”

ต่อมรีบลากถุงข้าวของเข้ามาทันทีพร้อมบ่นมึงว่า “ก็แหงละ เด็กคนอื่นเจีไล่
ออกไปหมดแล้วหนิ มันก็เหลือแต่ฉันให้เจีหักเงินเดือนนั่นละ หมดฉันไปเจีก็คงต้อง
หักเงินเดือนตัวเองแล้วละมั้ง”

“หุบปาก!” พี่ดาร์องขึ้นมากลึง “ฉันหักเงินเดือนแถมแน่ๆ ถ้าไม่รีบไสหัวไป
เดี๋ยวนี้ อ้าย! ยัยทอมสามหา!”

ต่อมรีบหุบปากแล้วลากของหายเข้าไปทางหลังร้านทันที คงจะกลัวพี่ดา
มากๆเลย ก็แหงละ เสียงบ่นและคำด่าของคุณเธอช่างทรงพลาณภาพเหลือเกิน
ที่แรกนี่กว่าเป็นผู้หญิงบ๊องๆบวมๆซะอีก ที่ไหนได้...นางยักษ์จำแลงแท้ๆ

“เอาเถอะจ๊ะ เรามาเข้าเรื่องของเรากันต่อดีกว่า” คราบน้ำงยักษ์และเสียง
แหลมสูงเมื่อครู่ถูกสลัดทิ้งทันที และถูกแทนที่ด้วยรอยยิ้มหวานพร้อมด้วยเสียง
ทุ้มต่ำอย่างผู้มีจิตใจเปี่ยมด้วยความกรุณา แต่นั่นไม่ได้ทำให้ความกลัวของฉันลด
ลงไปเลย ตรงกันข้าม ฉันกลับคิดว่าผู้หญิงคนนี้น่าสยองจริงๆ ยิ่งกว่ายัยป้าอ้วนที่
แพลตอีก

“เอ่อ...” ฉันอ้าปากจะปฏิเสธอะไรก็ตามที่คุณเธอจะขอ เริ่มมีลางสังหรณ์
แล้วว่า มันต้องอันตรายถึงแก่ชีวิตแน่ๆ แต่แล้วพี่ดาก็รีบยื่นข้อเสนอขึ้นมาเสียก่อน

“ถ้าเธอยอมช่วย ฉันจะให้เธออยู่บ้านหลังใหม่ที่ฉันเพิ่งซื้อมาฟรีๆเลย” พี่ดา
พูดเสียงเรียบขณะนั่งลงอย่างช้าๆ ตรงข้ามกับฉันที่แหกปากผุดลุกขึ้นยืนทันที

“หา! อะไรนะคะ!”

“ก็ได้ยินแล้วนี่ ถ้าเธอยอมช่วยฉัน ฉันจะให้เธออยู่บ้านหลังใหม่เต็มๆที่ฉัน
เพิ่งซื้อมาโดยไม่คิดค่าเช่า ค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าซ่อมแซมใดๆทั้งสิ้น ชัดเจนไหมจ๊ะ”

พี่ดาฉีกยิ้มหวานที่เจ้าตัวคงคิดว่าดูจริงใจอย่างที่สุุดมาให้ แต่ขอโทษเหอะ ฉันว่ามันดูเสแสร้งอย่างปิดไม่มิดเลยละ

“ช่วยอะไรเหรอคะ ต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ”

“อ้าว ทำไมเธอเห็นฉันเป็นคนอย่างนั้นละ ฉันเห็นเธอลำบากก็เลยคิดจะช่วยเหลือแก้กูกุลตามประสามนุษย์ผู้มีจิตใจเมตตาภรณา”

“อ้อเหรอคะ...แล้วที่ตะโกนแว๊ดๆจะตัดเงินเดือนลูกน้องตัวเองเมื่อไหร่ก็รบกวนมากๆเลยใช่ไหมคะ”

พอโดนฉันจ้องอย่างสงสัย พี่ดาก็รีบพูดไขความกระจ่างทันที “ฉันแค่อยากให้เธอช่วยดูแลบ้านที่เพิ่งซื้อมาเท่านั้นเอง พอตีว่าฉันอยากจะทำบ้านให้คนเช่าแล้วเอาเงินมาโปะตัวแดงในบัญชี แต่มันมีปัญหานิดหน่อยนะ...”

“อะไรเหรอคะ”

“ก็...” พี่ดาลากเสียงยาวอย่างขังใจ “เธอชอบดูหนังผีหรือเปล่า”

“ไม่ชอบคะ...กลัวผี ทำไมเหรอคะ” ฉันตอบพร้อมนั่งลงอย่างช้าๆ พลังงานก็สงสัยว่ามันเกี่ยวอะไรกันด้วยเนี่ย

“แล้ว...ถ้าสมมุตินะ เธอหิวมาก แล้วที่นี้เธอเห็นแอปเปิ้ลลูกหนึ่งบนกิ่งไม้สูง ถ้าจะขึ้นไปเก็บก็มีสิทธิ์หล่นตู่บลงมา เธอจะเลือกปีนต้นไม้หรือจะไปหาเอาดาบหน้า”

“ปีนคะ เรื่องอะไรจะทนหิวละคะ” ฉันตอบทันทีโดยไม่ต้องคิดเลย

แหม...คำถามจิตวิทยาเหรอ คนซึ่งกับลูกสาวสวนทุเรียนอย่างฉันมีหรือจะตอบว่าไม่เอา ปีนต้นไม้ง่ายจะตาย แถมถ้าต้องทนหิวไปหาเอาดาบหน้าก็คงไม่ใช่นิสัยฉันเหรอ อย่างฉันต้องเก็บทุกลูกทุกเม็ดที่ขวางหน้า

“งั้นเธอก็เหมาะสมที่สุดแล้วละ ปัญหาของบ้านหลังนั้นไม่มีอะไรมากเหรอ แต่มันสกปรก ต้องดูแลทำความสะอาดหน่อยก็เท่านั้น ฉันจะจ้างเธอให้ปิดกวาด ทำสวนจัดบ้านให้อยู่ในสภาพดีรอคนมาติดต่อขอเช่า แล้วก็จ้างเธอให้ทำงานในร้านนี้ด้วย เป็นไง...น่าสนใจไหม ทั้งงานทั้งบ้าน เป็นข้อเสนอที่ดีมากๆเลยใช่ไหมคะ” พี่ดายิ้มหวานอย่างเสแสร้งอีกครั้ง และมันก็ยิ่งทำให้ฉันไม่ไว้ใจคุณเธอมากขึ้นไปอีก

“แค่นั้นเองเหรอคะ”

“ใช่จ๊ะ แล้วถ้ามีคนมาขอเช่าเมื่อไหร่ ฉันก็จะให้เธอย้ายมาอยู่ที่นี่อย่าง

“ไอ้ต้อมมันเง” พี่ดาพูดพร้อมพยักพืดหน้าไปทางประตูหลังร้านที่ต้อมเพิ่งเดินผ่านเข้าไป

“แล้วทำไมไม่ให้ต้อมไปอยู่ที่นั่นล่ะคะ มาจ้างหนูเพิ่มอีกคนให้เปลี่ยนทำไม”

“ก็...พอดีว่า เอ่อ...ไปบอกว่าร้านฉันจะขายดีขึ้น ก็เลยจะจ้างคนมาเพิ่มก่อน เอานะ อย่าสงสัยนักเลย โอกาสดีๆื่นเข้ามาในชีวิตเธอแล้วจะไม่ว่าไว้หรือจ๊ะ” พี่ดาชักสีหน้าหงุดหงิดทันทีเมื่อโดนชัก แต่เพียงแวบเดียวก็แปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าสงบนิ่ง ก่อนจะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่ทำให้คนฟังต้องมนต์สะกดอีกครั้งว่า “ฟังให้ดีๆนะ ก่อนที่เธอจะเดินเข้าร้านมา ฉันบอกว่า...ชีวิตเธอจะเปลี่ยนไปตลอดกาล ฉันยังยืนยันคำนั้นอยู่ รับข้อเสนอฉันซะ แล้วรอดูว่าชีวิตเธอจะเปลี่ยนไปยังไง”

นั่นล่ะ...พี่ดาจัดไม่ได้ออกมาอีกแล้ว สรุปว่างานนี้ฉันก็โดนน้ำเสียงมนต์สะกดของพี่ดาเข้าไปอีกครั้ง และมันก็ทำให้ฉันอ้าปากปฏิเสธไม่ได้เลย

เฮ้อ...ไม่ต้องรอดูก็รู้แล้วล่ะ ว่าชีวิตฉันจะเปลี่ยนไปยังไง พอรับนางยักษ์อย่างคุณเธอเข้ามา ชีวิตฉันก็ต้องเปลี่ยนจากช่วยบรรมเป็นช่วยบรรลัยไป...

บทที่ 3

บ้านประหลาด

ฉันเชื่อว่าในชีวิตของทุกคนคงเคยตัดสินใจผิดพลาดมานับครั้งไม่ถ้วน แต่กว่าจะรู้ก็ต้องเสียเวลาให้กับมันมากมาย อย่างน้อยก็เป็นชั่วโมงหรือเป็นวันละกว่า จะได้เห็นผลลัพธ์อันแสนทรมานของการตัดสินใจผิดๆแบบนั้น แต่นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตฉัน และคงจะมีฉันคนเดียวละมัง ที่รู้ว่าผิดพลาดในวินาทีเดียวกับที่ฉันตัดสินใจลงไป บอกไม่ได้หรือบอกว่าทำไมถึงคิดแบบนั้น แคว้สึกมั่นใจอย่างบอกไม่ถูกว่า...ฉันไม่น่าปล่อยให้ไอ้เสียงทุ้มนุ่มของยัยผู้หญิงบ๊องตรงหน้ามาสะกดฉันเลย

ทันทีที่ตกปากรับคำ จริงๆก็ไม่เชิงพูดเป็นมั่นเป็นเหมาะหรอก แค่ฉันผงกหัวน้อยๆอย่างลึ้มตัว พี่ดาก็ส่ายยืมมารร้ายเงิร่าทันที แล้วก็หันไปแผดเสียงสูงกระซอกต้อมออกมาจากหลังร้าน

“ไอ้ต้อม ไอ้ทอมซีก็เจสันหลังยาว ฉันรู้แหละว่าแกแอบหลับอยู่ข้างบน ใสหัวลงมาเดี๋ยวนี้ จะนอนกินบ้านกินเมืองกินประเทศศรีลังกาหรือไงอะ!”

โอย...ฉันว่าฉันให้เหตุผลได้แล้วล่ะว่า ทำไมถึงรู้สึกงอแงตัวเองกำลังตัดสินใจผิด ก็ดูคุณเธอสิ ผู้หญิงอะไรเนี่ย ทำไมหลายอารมณ์จ้จ้ง ใจหนึ่งบอกฉันว่า...ฉันกำลังจะไปเจออะไรที่แย่มากๆ รีบลุกหนีออกจากร้านไปซะ แต่ท้องฉันมันดันร้องโครกครากประท้วงขึ้นมาเสียก่อนว่า...ถ้าเธอออกไปก็เตรียมตัวอตตายได้เลย

เฮ้อ เอะเออะ ถึงจะมีอะไรแย่มากๆ ก็คงไม่แย่ไปกว่าที่เป็นอยู่หรอก

“คร่าบๆ” เสียงขานรับอย่างเกียจคร้านดังมาจากด้านหลังประตู และไม่นานนักต้อมก็เดินงัวเงียออกมา

“ฉันจ้างเธอมาเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านนะยะ ไม่ใช่มาเป็นเด็กหลับ แหม...ผลล

ไม่ได้เลยนะยะ ผ่านขึ้นไปนอนตลอด เดี่ยวหะะ เดี่ยวฉันจะ...”

“ตัดเงินเดือนแก” ต่อมพูดแทรกขึ้นมาอย่างรู้คิด เป็นผลให้พี่ดาแผดเสียง โวยลั่นหนักกว่าเดิม

“อ้อ...อ้อนี่ รู้ต้อยอยู่แล้วยังจะชี้เกี้ยวตัวเป็นชนอีก ไปเลยนะ ใสหัวไปให้พี่น้องฉันเดี๋ยวนี้เลย!”

ต่อมได้แต่ยืนเกาหัวแกรกๆ พร้อมหันมองตามนิ้วเรียวของพี่ดาที่ชี้ไปทางประตูร้านเป็นเชิงไล่ พอเห็นว่าพี่ดาขยับยืนขึ้นนิ้วค้างอยู่อย่างนั้น ต่อมเลยถอนหายใจเอือกใหญ่แล้วก็เดินลากขาออกไปตามคำสั่ง แต่ยังไม่ทันก้าวเท้าออกไปจากร้าน พี่ดาก็แค้นขึ้นมาอีก

“หยุดเดี๋ยวนี้เลย! แกคิดจะทำอะไรของแกยะ”

“อ้าว ก็ไล่ต้อยออกแล้วหนิ” ต่อมชะงักทำแล้วหันมามองอย่างงุนงง

“ฉันไล่แกออกรอบที่เท่าไรแล้ว” พี่ดายื่นเท้าเอวจ้องหน้าต่อมอย่างแข็งปนๆอยากกระทืบคน

“ไม่รู้ดี ไม่เคยนับ รอบที่ร้อยแล้วมั้ง”

“เฮ...รอบที่ร้อยแล้วยังไม่ชินอีกหรือ ฉันไม่ได้คิดจะไล่แกออกจริงๆเว้ย ฉันแค่อยากจะดำให้แกรู้สำนึกเท่านั้นละ ที่เรียกลงมานี้ก็แค่จะสั่งให้แกพยายัพยคนหนีไปที่บ้านหลังนั้นหน่อย” พี่ดาพูดพร้อมชี้นิ้วมาทางฉัน

“เฮ้ย! นั่นเหยื่อรายใหม่ของเจ้หรือ!” ต่อมทำตาโตจ้องฉันอย่างตกใจ เล่นเอาสติฉันแทบแตก

เหยื่ออะไรกันหรือ ฮือ...ป้าจ๋าช่วยหงส์ด้วย ขออย่าให้ยัยผู้หญิงตึงตึงคนนี้พาหงส์ไปทำอะไรไม่ดีเลยนะ ให้อ้อเสนอติๆแบบนั้นมันต้องมีอะไรแอบแฝงอยู่แน่ๆเลย ฮือ...

“เหยื่อเหยื่ออะไรกันยะ เดี่ยวแม่เอารองเท้าเขี่ยยงหัวเลย” พูดเหมือนขู่ แต่พี่แกเอาจริงเลย ทันทีที่คำพูดสุดท้ายหลุดจากปาก รองเท้าแตะก็หลุดจากมือพี่ดาลอยหวิวไปทางต่อม สงสัยว่าต่อมคงจะโดนบ้อยแล้วเลยไหวตัวทัน หลบไปได้ฉิวเฉียดก่อนที่รองเท้าบิณจะได้ใช้หัวของต่อมเป็นเบรก และเมื่อตั้งตัวได้ ต่อมก็หันมาอาละวาดใส่พี่ดาบ้าง

“เฮ้ยเจ้! คราวก่อนเขี่ยยงไปโดนหัวลูกค้ายังไม่เข็ดอีกหรือ เนี่ยละ ร้านถึงไม่มีคนเข้า เจอเจ้าของแบบนี้ต่อให้วางฮวงจุ้ยดีแค่ไหนมันก็เจ็งล่ะวะ”

“อ้าย! แกตายแน่ใช้ต้มม อย่าอยู่มันเลย ปากแบบนี้มันต้องโดนน้ำร้อนลวก” พุดจบพีตาก็หันไปคว่ำกาน้ำร้อนมาจากเคาน์เตอร์ซิงกาแพ่หวังจะเหยียงใส่คนปากไม่ดีทั้งกา

ฉันเริ่มเห็นลางร้ายแล้วว่าถ้าปล่อยไว้ให้พีต่าบ้าต่อไปคงต้องโดนลูกหลงแน่ๆ
“พีต่าหยุดก่อนคะ ฆ่าคนตายติดคุกนะคะ” ฉันรีบร้องห้ามและพุ่งเข้าไปคว่ำกาน้ำเอาไว้ เหตุการณ์ซุลมุนวุ่นวายเกิดขึ้นอีกพักใหญ่ๆ ก่อนจะไปจบลงที่ฉันคว้าแขนต้มมวิ่งหนีออกจากร้าน

“โหย...ยัยเจ๊โรคจิต” ต่อมหยุดหอบพร้อมบ่นงึมงำทันที เมื่อเห็นว่ารอดพ้นรัศมีของการทำลายล้างแล้ว

“แล้วไปกวนโมโหพีเขาทำไมล่ะ” ฉันบ่นไปหอบไปอีกคน
“ไม่ต้องกวนโมโห เจ๊แกก็โมโหได้เองอยู่แล้ว อารมณ์ขึ้นๆลงๆเขาแน่เอานอนไม่ได้หรอก...ว่าแต่คนตีๆอย่างเธอหลงมา รู้จักเจ๊ตาได้ยังไง” ต่อมถามพร้อมเสยผมที่ปรกหน้าอย่างลวกๆ แต่กลับดูที่สุดในสายตาฉัน เห็นแล้วก็อดคิดไม่ได้พีต่ากับต้มมเป็นคู่ทอมดีกันหรือเปล่าหว่า

“บังเอิญเจอกัน พีต่าจะให้ฉันดูแลบ้านให้จนกว่าจะมีคนมาขอเช่า” พอดฉันพุดจบ ต่อมก็ทำหน้าเหยเกทันที

“เจ๊เขาบอกหรือเปล่า ว่าบ้านนั้นนะมีอะไร”
“เปล่านี่ มีอะไรหรือ” อ๊ย...ว่าแล้วต้องมีอะไรไม่ดีแน่ๆ ฉันกลืนน้ำลายเอือกใหญ่รอฟังคำตอบ แต่อยู่ๆหน้าเหยเกของต้มมก็เปลี่ยนเป็นครุ่นคิดก่อนจะรีบจิกยิ้มกว้างให้ฉัน

“ไม่มีอะไรหรอก บ้านนั้นมีฝุ่นเยอะไง ถ้าเธอแพ้ฝุ่นอย่างฉันล่ะก็ จามกันจนตายไปข้างแน่ๆ พอดีว่ามันเก่ามาก แล้วฉันก็ยังไม่ได้ทำความสะอาดเลย ดีแล้วที่เธอไปทำแทน” ต่อมรีบพุดรวเร็ว แล้วก็เปลี่ยนเรื่องทันที “ว่าแต่เธอชื่ออะไรหรือเรียนจบรึยัง”

“ชื่อหงส์จ๊ะ ยังเรียนไม่จบจ๊ะ” ฉันตอบอย่างงงๆ แต่ฝุ่นทำไมต้องทำหน้าที่สยดสยองขนาดนั้น แต่ข้างมันเถอะ พีต่าก็บอกว่าบ้านนั้นสกปรก คงไม่มีอะไรจริงๆนอกจากฝุ่นละมั้ง

“พีชื่อต้มมนะ เรียนจบแล้ว แต่ยังหางานทำไม่ได้ พอดีว่าเจ๊ตาเรียกตัวมาทำงานใช้หนี้ซะก่อน มีแม่ชอบเล่นหวยแล้วยืมเงินเขาไปทั่วก็โชคดีแบบนี้แหละ”

ต่อมรีบเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเองเป็นพี่ทันที พร้อมยึดอกเล่าประวัติตัวเองอย่างภาคภูมิใจสุดๆ

“แล้วเราจะทำยังไงกันต่อต๊ะคะ” พอรู้ว่าต่อมเป็นพี่ ฉันก็เลยเปลี่ยนคำพูดให้เพราะขึ้น จากที่พี่ตาบอกว่าจะจ้างฉันทำงานในร้านด้วย ยังไงก็คงต้องเจอหน้าพี่ต่อมไปอีกนาน ไม่อยากให้เขาคิดว่าฉันเป็นเด็กไร้มารยาท

“ให้กลับเข้าไปในร้านก็รันทาที่ตายดีพี่เองละ เห็นเมื่อไหร่ก็เจ้ตาบอกว่าจะให้พี่พาหงส์ไปส่งที่บ้านเช่า งั้นพี่จะพาหงส์ไปที่นั่นก่อนก็แล้วกัน”

“แล้วเรื่องงานในร้านล่ะคะ พี่ตาบอกว่าจะจ้างหงส์ให้ทำงานในร้านด้วย”

“เอาวันนี้ให้รอดก่อนเหอะ แล้วพรุ่งนี้ค่อยว่ากันอีกที” พี่ต่อมสรุปเสร็จสรรพ แล้วก็เดินนำลิ่วๆไป

เอ...ทำไมพูดแปลกๆว่า แถมทำหน้าที่เหมือนไม่เชื่อว่าฉันจะทนถึงพรุ่งนี้ไหว ช่างมันเถอะ จะคิดอะไรก็คิดไป ถึงจะผิวขาวจ๊วแต่ฉันก็สู้งานนะจ๊ะ บอกให้รู้ไว้ก่อน

ฉันขอให้พี่ต่อมพากลับไปที่แฟลตก่อน จะเอาข้าวของเสื้อผ้าทั้งหลายแหล่คืนมาจากยัยป้าอ้วนนั่น ซึ่งพี่ต่อมก็ตกลงและยอมให้ความร่วมมือร่วมเท้าหากมีการทะเลาะตบตีกันขึ้นมา ปรากฏว่าพอไปถึงแฟลตแล้ว ยัยป้านั่นไม่อยู่ แถมเอาสายคล้องประตูห้องฉันไว้อีก ปฏิบัติการชองใจเลยเกิดขึ้น พี่ต่อมจึงเอาวิซามาร์ที่สั่งสมมานานจัดการแะทันที สุดท้ายฉันก็หอบเอาข้าวของทั้งหมดออกมาได้อย่างปลอดภัย โดยไม่ต้องตบตีกระที่บใคร

แล้วพี่ต่อมก็พาฉันไปส่งที่บ้าน เนื่องจากบ้านอยู่ลึกเข้าไปในซอยไม่มากนัก พี่ต่อมจึงขอส่งฉันแค่ที่หน้าปากซอย

“ก็...อยู่ดีพี่นะ พี่ขอส่งแค่นี้ละ เดินตรงเข้าไปเลย บ้านอยู่ขวามือ มันจะเป็นบ้านสองชั้นเก่าๆกึ่งโบราณกึ่งใหม่ ชั้นบนเป็นไม้ ชั้นล่างเป็นปูน เห็นแล้วเธอจะรู้เลย อยู่ไม่ไกลหรอก” พี่ต่อมอธิบายพร้อมยึดกุญแจบ้านใส่มือฉันเป็นพวง

“อ้าวพี่ต่อม จะทิ้งกันเลยหรอ” ฉันเอ่ยเสียงอ่อยๆ ถ้าบ้านไม่เจอทำไงละ มือถือก็ไม่มี เหยียบบาทหยอดตู้โทรศัพท์ก็ไม่เหลือ

“เออนะ บ้านหาไม่ยากหรอก มีปัญหาอะไรก็โทรมาแล้วกัน เออ...ในบ้านไม่มีโทรศัพท์นะ มีมือถือหรือเปล่า ถ้าไม่มีก็ออกมาโทรที่ตู้หน้าบ้านก็แล้วกัน” พี่ต่อมล้วงเอาเศษกระดาษกับปากกาขึ้นมาจดเบอร์เรียกๆ แล้วส่งให้ฉัน

“หงส์ไม่มีเงินเหลือเลย แม้แต่เหรียญบาทสักเหรียญก็ไม่มี”

“เอ้า...ให้มันได้จ้ะ อะ เหน็นไป” พี่ต้อมอุทานอย่างไม่อยากเชื่อ ก่อนจะ ล้วงหยิบแบงก์ร้อยและเหรียญจำนวนหนึ่งส่งให้ “เอาไว้กินข้าวด้วย ได้เงินเดือน เมื่อไหร่อย่าลืมคืนด้วยนะ”

ฉันทยกมือไหว้ขอบคุณพลางนึกในใจว่าไม่ค่อยจะงกเลยนะพี่ ใต้คั่นนะคั่น อยู่แล้ว ไม่เห็นต้องรีบย่ำขนาดนั้นเลย

“ระวังตัวด้วย เห็นท่าไม่ดีก็รีบวิ่งออกมาเลยนะ” พี่ต้อมจับบ่าทั้งสองข้าง ของฉันไว้ พร้อมเตือนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“มันจะมีอะไรทำไม่ดีหรอกคะ” ฉันก็อุตสาห์ทำใจได้แล้วนะ ทำไมชอบพูดให้ ใจเสียอยู่เรื่อย

“เอ่อ...ไม่มีอะไรหรอก แค่เตือนๆไว้ เห็นอยู่คนเดียว ระวังพวกขโมยขใจไรไว้ หน่อยก็แล้วกัน แต่คงไม่มีหรอก แถวนี่ก็ไม่ได้เปลี่ยขนาดนั้น”

“งั้นหงส์ไปก่อนนะคะ” พอฉันตั้งท่าจะหันหลังไป พี่ต้อมก็รีบเรียกฉันไว้ อีกครั้ง

“เดี๋ยวก่อน...เธอนี้ไปด้วย” พี่ต้อมถอดสร้อยพระออกจากคอแล้วสวมให้ฉัน “ใส่ติดตัวไว้ตลอดนะ ฉันว่าเธอต้องการมันมากกว่าฉัน”

“ขอบคุณคะ” ฉันทยกมือไหว้อีกครั้งอย่างงงๆ ก่อนจะกระชับเบ้ขึ้นบ่า แล้ว หันหลังเดินเข้าไปในซอย

ทำไมหว่า...ทำไมพี่ต้อมชอบพูดชอบทำอะไรให้ใจไม่ตืออยู่เรื่อย เอ้อ...

ฉันเดินลึกเข้าไปในซอยเรื่อยๆ พร้อมหันซ้ายหันขวา มองบ้านหลังใหญ่ที่ เรียงรายอยู่สองข้างทาง บางหลังก็ไม่ควรจะเรียกว่าบ้านด้วยซ้ำ ค่ายจะเป็น ปราสาทมากกว่า บางหลังก็สร้างเหมือนแก๊งจีน แถวนี่ต้องเป็นคนรวยแน่ๆ ไม่ใช่ รวยธรรมดาด้วย แต่เป็นอภิมหารวย คิดๆแล้วก็นึกถึงบ้านที่ตัวเองกำลังจะไปอยู่ มันต้องใหญ่ไม่แพ้บ้านพวกนี้แน่ๆ แล้วถ้าฉันเกิดหลงทางในบ้านขึ้นมาจะทำยังไง ละ แต่เอ...พี่ตาบอกว่าร้านขาดทุนไม่ค่อยจะมีเงินนี่นา แล้วมีปัญญาซื้อบ้านหลัง ใหญ่ๆในซอยนี้ได้ยังไงนะ

ในขณะที่กำลังคิดหาเหตุผลเพลีนๆ สายตาและเท้าของฉันก็ไปสะดุดกึกที่ บ้านหน้าหลังหนึ่ง

มันเหมือนอย่างพี่ต้อมบอกจริงๆด้วย บ้านสองชั้น ครึ่งล่างสร้างจากปูน

เหมือนบ้านทั่วไป แต่ครั้งบนสร้างจากไม้ เป็นบ้านทรงไทยแบบมีกลิ่นไอของความ เป็นฝรั่งปนอยู่ด้วย ถึงตัวบ้านจะเล็กกว่าบ้านหลังอื่นในซอยเกือบเท่าตัว แต่พื้นที่ โดยรอบก็กว้างใหญ่ไม่แพ้บ้านหลังไหน ประตูรั้วทรงโค้งสูงเท่าตัวฉันทูกไม้เลื้อยพัน เกี่ยวปกคลุมไปทั่ว ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่าปัญหาของบ้านคืออะไร นอกจากความ รกที่เห็นได้ชัดแล้วยังมีตัวบ้านทรงโบราณที่ดูหลอนๆนั้นอีก ถึงค่าเช่าจะถูกแค่ไหน ฉันก็คงไม่เสีงหรอก กลัวมีของแถมติดมาด้วย แต่เนื่องจากฉันไม่ได้เสียค่าเช่า แลถมถูกจ้างให้มาอยู่อีกต่างหาก ดังนั้นก็จะไม่เรื่องมากละ

ฉันเอากุญแจไขประตูรั้วที่ละดอก พลังนึกดำตัวเองและที่ต่อมในใจ... ทำไม่ยอมตามพี่ต่อมวะ ว่าดอกไหนไขประตูรั้ว ทั้งพวกมีเกือบยี่สิบดอก พี่ต่อม ก็อีกคน ส่งกุญแจทั้งพวกมาให้ แต่ฉันไม่ยอมบอกอะไรเลย ดีจริงๆ

ฉันไขไปเรื่อยๆอย่างหัวเสียจนถึงดอกที่สิบ แต่แล้วก็ดันผลอกทำกุญแจหล่น เอะ...เจริญเลย ดอกไหนเป็นดอกไหนแล้วก็ไม่รู้ ต้องตั้งต้นไขใหม่อีกรอบ

หลังจากใช้เวลาอีกเกือบสิบนาทีเต็ม ฉันก็ยังไม่สามารถเปิดประตูบ้านได้ "เวรเอ๊ย!" ฉันหลุดปากด่าอย่างหัวเสีย พร้อมถีบประตูรั้วเพื่อระบายความ แค้น... **ปัง!** แต่แล้วประตูก็ดันแง้มออกทันที เลยทำให้ฉันที่กำลังใส่หน้ากากทั้งตัวเพื่อ ยันประตูแทบจะหน้าคว่ำ

"เฮ้ย!" ไม่ได้ลို့คไว้แต่แรกก็ไม่บอก คนอุตสาหียืนไขตั้งนาน ฉันนึกบ่นใน ใจขณะพยายามดันประตูให้กว้างมากขึ้นแต่ก็ไม่เป็นผล สงสัยบานพับถูกสนิมกิน ไปแล้วละ สุดท้ายก็ต้องอาศัยความเพียวบางของร่างกาย อันเนื่องจากอดอยาก มานานลอดผ่านประตูเข้าไป ถ้าอ้วนกว่านี้มันคงจะหงายได้นอนหน้าบ้านแน่

ทันทีที่หลุดผ่านประตูเข้าไป ฉันก็รู้สึกราวกับหลุดเข้าไปในโลกอีกใบ โลกที่ เวลาเหมือนจะหยุดนิ่งมานานราวสามสิบถึงสี่สิบปีแล้ว ไม่ก็อาจจะมากกว่านั้น แต่ มีอะไรบางอย่างในบรรยากาศรอบบ้านที่ทำให้ฉันรู้สึกว้าว...มันยังมีชีวิตอยู่

ฉันค่อยๆมองสำรวจรอบตัวอย่างระแวดระวัง จากจุดที่ยืนอยู่มีทางเดิน คอนกรีตปูลาดไปจนถึงประตูบ้าน ต้นไม้ที่ขึ้นอยู่โดยรอบครึมมอย่างขาดคนดูแล แต่ฉันกลับรู้สึกว้าวในความรกนั้น มันมีความเป็นระเบียบเป็นสัดส่วนอยู่ในตัว เหมือนเจ้าของจงใจทิ้งให้เป็นแบบนี้ ต้นไม้สูงใหญ่แผ่กิ่งก้านครึมมอยู่ชิดกำแพงฝั่ง ขวาของตัวบ้าน และมีชิงช้าขนาดใหญ่ซึ่งถูกไม้เลื้อยขึ้นปกคลุมจนแทบมองไม่เห็น ตั้งอยู่ฝั่งซ้ายของบ้าน

ฉันก้าวเข้าไปใกล้ประตูบ้านที่ละนิด สายตาก็พยายามสอดส่องมองลอดผ่านกระจกโคมเสกหลากสีที่ติดอยู่บนบานประตูเข้าไป ในใจก็นึกสงสัยและสงสัยตัวเองว่ามันจะรกกถึงชั้นไหนกันเนี่ย คงได้จามทั้งวันทั้งคืนแน่

ฉันหมุนลูกบิดทองเหลืองซ่าๆเพื่อลองดูว่ามันล็อคหรือไม่... โชคดีที่มันไม่ได้ล็อค ไม่งั้นคงได้งมกุญแจกันอีกนาน แล้วฉันก็กลั้นหายใจผลึกบานประตูเข้าไป คงเพราะถูกปิดตายมานานจนสนิมกินบานพับไปแล้ว ประตูจึงส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าด โหยหวนชวนขนลุก ฮือ...ป้าจ๋าช่วยหงส์ด้วย

ทันทีที่ประตูเปิดอ้าออก สภาพในบ้านก็ทำให้ฉันประหลาดใจสุดๆ โซฟาสีชมพูตุ่นวางเรียงอยู่ทางด้านซ้ายของฉัน ใกล้ๆกับโซฟามีเปียโนหลังเล็กตั้งติดกำแพง และทางด้านหลังของโซฟามีโต๊ะกลมขนาดกลางพร้อมเก้าอี้สองตัว คาดว่าน่าจะมีไว้สำหรับทานข้าว ตรงข้ามกับโซฟาเป็นตู้ไม้เตี้ยตั้งชิดกับด้านข้างของบันได และมีทีวีแบบโบราณวางอยู่ ตรงเข้าไปหน่อยฉันเห็นห้องครัวเล็กๆที่เหมือนจะถูกต่อเติมเพิ่มขึ้นมาภายหลัง และที่สำคัญที่สุด ผุ่นเยอะจริงๆเลยพับผ้าลิ หนาเป็นนิ้วเลย แค่เห็นก็เห็น้อยแล้ว

ฉันถอนหายใจด้วยความเซ็ง ขณะถอดรองเท้าวางไว้บนตู้ไม้เตี้ยๆที่ตั้งติดกับประตูและทิ้งกระเป๋าเป้ไว้ใกล้ๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในบ้านอย่างลอยๆ ความรู้สึกตอนนี้เหมือนหลุดเข้ามาในบ้านซึ่งเป็นฉากของละครย้อนยุค ว่าแต่จะมีพระเอกในชุดราชปะแตนเดินลงมาไหมเนี่ย ถ้ามีจริง...ฉันขอเผ่นก่อนละ หล่อแค่นี้หนักก็ไม่เอา

แน่นอน คนติดละครหลังข่าวอย่างฉันรีบวิ่งแจ้นไปเปิดทีวีเก่าคร่ำครึนั้นทันทีเพื่อเช็คว่ามันใช้ได้หรือเปล่า หลังจากเสียบปลั๊กและก้มๆเงยๆอยู่พักใหญ่ ฉันก็หาวิธีเปิดมันได้ ทีแรกภาพที่ปรากฏยังเบลอลๆอยู่ แต่หลังจากยืนหมุนเปลี่ยนช่องพร้อมตบปุ่มๆจนปวดมือแล้ว ภาพก็เริ่มชัดขึ้น แต่ก็ยังมีหิมะโปรยปรายสร้างบรรยากาศน่าวิงเวียนอยู่ แฮ้อ...เอาเหอะ เห็นเป็นหน้าคนก็พอแล้ว

ฉันเปิดเสียงทีวีเพื่อนขณะเดินสำรวจไปรอบบ้าน ถ้าเดินผ่านบันไดไปด้านหลังก็จะเจอห้องครัวขนาดเล็ก ซึ่งมีตู้กับข้าวแบบโบราณตั้งไว้ แน่หนอนไม่มีตู้เย็น เตาก็ยังเป็นแบบก่อด้วยปูนชนิดว่าต้องใส่ถ่านไว้ข้างใต้ ถึงฉันจะทำครัวเป็น แต่ก็ยังไม่ขอทำอาหารในครัวแบบนี้ละ ไปซื้อกินเอาจะง่ายกว่าเยอะ

เมื่อแน่ใจว่าสิ้นหวังกับปากท้องที่จะผากไว้ในห้องนี้แล้ว ฉันก็เดินออกมา

อย่างแข็งๆ อย่างนี้ก็ช็อกกับข้าวมาเกือบไว้กินไม่ได้ละสิ ช็อกทีละน้อยมันแพงนะ ฉัน
จำพึ่งจำพันกับตัวเองพลาดมองไปรอบบ้านอีกครั้ง

แต่แล้วอะไรบางอย่างซึ่งสะท้อนอยู่ในกระจกบานโตตรงตึ้นบันไดก็ดัง
สยดดาฉันเอาไว้!

ฉันหันขวับไปมองทันที...แล้วก็เห็น...เห็น...เห็นมัน!

ไม่นะ!!...อย่าบอกนะว่านั่นคือ!...

“กรี๊ด!!...” ฉันกรี๊ดร้องลั่นเมื่อเห็นสิ่งที่สะท้อนในกระจกพร้อมกลางวิ่งเข้าไป
จ้องใกล้ๆอย่างไม่อยากเชื่อสยดดา

มันมันสิ่วหัวข้างนี้!

จุดแดงๆตรงแก้มบวมตุ่ยออกมาอย่างน่าขนพองสยองเกล้า! ไม่นะ...
ฮือ...ฉันไม่อยากมีสิ่วบนหน้า หน้าขาวเกลี้ยงเกลตาของฉันต้องมีมลทินเหรอเหนียว เกิด
มากก็ไม่ใช่ว่าจะสวยแล้วยังต้องมาโดนสิ่วบ้าๆนี่ตอกย้ำความไม่สวยอีกเหรอ ฮือ...

ตึง...ตึง...ตึง...ตึง!

ทันใดนั้นก็มီးเสียงโน้ตเพลงดังลั่นมาจากเปียโนที่ตั้งอยู่ด้านหลัง ใจฉันหล่น
วูบไปอยู่ที่ตาตุ่มขณะที่หันหลังขวับไปมองทางต้นกำเนิดเสียง

แล้วก็เห็น...แมว!

แมวตัวผอมขนสีขาวยาวสะอาดกำลังเหยียบย่างอยู่บนเปียโน ดวงตาสีน้ำตาล
เข้มเช่นเดียวกับสีอุ้งเท้าทั้งสี่และปลายหางกำลังจ้องมาทางฉันอย่างสงสัย

มันส่งเสียงร้องเหมียวลั่นๆ ก่อนจะกระโดดลงมาจากเปียโนและก้าวอย่างมา
ใกล้ อันที่จริงฉันควรระวังนะ มันเหมือนฉากในหนังสยองขวัญที่เคยดูในทีวี
บ้านเก่าๆพร้อมแมวดำท่าทางน่ากลัว แต่ฉันกลับไม่รู้สึกลัวแะ เพราะบ้านนี้ไม่ได้
เก่าน่ากลัวอย่างในหนัง แมวเจ้าแมวตัวนี้ก็ขาวจืดจะน่าเจี๊ยะ ไม่ใช่ดำทะมึนแยกเขี้ยว
ไล่ฉันเสียน้อย

ฉันร้องเหมียวเลียนแบบขณะเดินไปนั่งคุกเข่าใกล้ๆ เมื่อเห็นท่าทางเป็นมิตร
ของฉัน เจ้าแมวน้อยก็รีบตรงเข้ามาดูใกล้ๆตัวเข้ากับกางเกงยีนส์ซีดีของฉันราวกับ
เด็กน้อยขี้ประจบ

น่ารักจังเลย ท่าทางจะเป็นแมวเร่ร่อนแะ เพราะไม่มีปลอกคอ บางทีฉัน
น่าจะเลี้ยงมันไว้เป็นเพื่อนนะ บ้านหลังนี้น่ากลัวจะตาย ให้อยู่คนเดียวคงไม่ไหว...

พอคิดได้แบบนี้ฉันก็รีบเอาใจมั่นด้วยการเกาคอเบาๆ เจ้าแมวน้อยรีบล้มตัวลงนอน
พร้อมร้องครางอย่างพอลใจ

แต่เดี๋ยวก่อน!...เจ้ามันเข้ามาในบ้านได้อย่างไร ฉันไม่ได้เปิดประตูบ้านทิ้งไว้
สักหน่อย!

ฉันหันขวับไปมองที่ประตูบ้าน ซึ่งมันก็ปิดสนิทจริงอย่างที่ฉันคิด พลัน
หางตาก็เหลือบไปเห็นม่านสีชมพูอ่อนที่กางกันแสงจากประตูกระจกด้านหลังโต๊ะ
กินข้าวกำลังพลิ้วไหวไปตามแรงลม

เฮ้!...จำได้ว่าตอนก้าวเข้ามาในบ้าน ฉันไม่เห็นว่ามีม่านจะขยับเขยื้อนตรง
ไหนเลย สงสัยประตูคงเปิดทิ้งไว้มานานแล้วมั้ง พอคิดว่าจังหวะลมพัดมาแรง ม่านก็
เลยปลิว แต่เอ...ทำไมที่ต่อมถึงสะเพราะลืมนิดประตูไปได้ละ ทั้งประตูรั้วประตูบ้าน
ประตูกระจกด้วย ข้าวของในบ้านก็มีตั้งหลายอย่าง ไม่กลัวขโมยมายกเค้าไปหรือ
ไงเนี่ย

ฉันบ่นนิ่งงำในใจ ก่อนจะละมือจากแมวน้อยแล้วเดินไปปิดประตู อยู่ๆต้อง
เจ้ากรรมก็ร้องโครกครากขึ้นมาชะงัดอย่างนั้น ก็แหงละ กว่าจะขนเสื้อผ้าข้าวของยัด
ใส่เป้ กว่าจะเดินเท้ามาถึงบ้าน เด็กของพี่ดาก็ละลายหายวับไปกับกระเพาะลำไส้
แล้ว นี่ก็ใกล้จะมีดีเต็มที รีบออกไปหาอะไรกินก่อนดีกว่า

พอคิดได้แบบนี้ฉันก็เดินไปคุ้มเจ้าแมวน้อยขึ้นมาจากพื้นและเตรียมตัว
จะออกจากบ้าน ตั้งใจจะปล่อยเจ้าแมวน้อยไว้ข้างนอกก่อน ไม่ว่าจะไปกินนาน
เท่าไร ชีนชังมันไว้ในบ้านนานเกินเดี๋ยวจึงได้ถ่ายของเสียและเทะทั่วบ้านแน่

ฉันใช้มือข้างที่ว่างตบกระเป๋ากางเกงเบาๆ พอได้ยินเสียงเศษเงินและพวก
กุญแจกระทบกันดังกรังกรังก็รู้สึกอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก ออกไปมีเงินกินข้าว กลับ
มามีกุญแจไขเข้าบ้าน แค่นี้ก็พอแล้วสำหรับหงส์ปีกหักอย่างฉัน

เจ้าแมวน้อยในอ้อมแขนครางเบาๆ เมื่อฉันเลื่อนมือขึ้นมาเกาคางมันอีกครั้ง
มันหลับตาพริ้มอย่างเป็นสุขจนฉันรู้สึกแปลกใจกับท่าทีของมันอยู่เหมือนกัน นี่ครั้งแรก
ที่เจอกันนะ ท่าทางจะเป็นแมวที่ไม่หวงตัวแฮะ ดี...จะได้อยู่ด้วยกันได้นานๆ

แต่แล้วความคิดนั้นก็สะดุดลงทันทีที่ฉันเอื้อมมือไปเปิดประตูบ้าน เจ้าแมว
ที่มีที่ท่าสงบมาตลอดกลับเริ่มดิ้นลอนลานป็นขึ้นไปเกาะที่ไหล่ฉันพร้อมจ้องไปทาง
ด้านหลังเขม็ง ฉันหันไปมองหน้ามันอย่างสงสัยระคนตกใจ

และทันทีที่มันร้องเหมียวเบาๆ ความเย็นวาบก็แล่นจากปลายเส้นผมผ่านกระดูกสันหลังไปจนถึงนิ้วเท้า ขนทุกเส้นลุกชูชันเมื่อฉันรู้สึกได้ว่า....กำลังถูกสายตาที่มองไม่เห็นคู่หนึ่งจับจ้อง
ไม่ไหวแล้ว...เผ่นก่อนล่ะ!

บทที่ 4 ผีหลอก!

เฮ้อ...เหนื่อย ยืมอุ้งเท้าคุณตูปโกยแนบสี่คุณร้อยเมตรแบบลืมหายใจ
ทำไมความกลัวถึงทำให้ลืมหายใจได้ขนาดนั้นะ

ฉันหยุดหลบหายใจตัวโยนพร้อมเอนตัวพิงกำแพงรั้ว ท้องไส้ที่ร้องโครกครากมาตลอดก็เริ่มบิดเกลียวขมวดเป็นเงื่อนพิรอดแล้ว หากไม่รับอะไรลงไปในห้องภายในสองนาที ชีวิตฉันคงไม่รอดเหมือนเงื่อนแง้ๆ และเมื่อท้องร้องโหยหา สายตาก็เริ่มสอดส่องสถานที่ดับหิว และทันใดนั้นป้ายรถเข็นร้านข้าวแกงก็สว่างวาบเข้าตา ความกลัวผีที่มีมาเลยถูกสะบัดทิ้งไปเสียเฉยๆ ฉันรีบจ้ำจ้าวเข้าไปสั่งข้าวราดแกงแบบไม่บันยะบันยังทันที

“ป้าๆ เอากะเพราะใส่ไข่ดาว แกงหน่อไม้ แกงเขียวหวาน มันมันไก่ ไข่เจียว ยำวุ้นเส้น ต้มยำกุ้ง ผัดถั่วงอก เอาอย่างละทีนะ แต่ข้าวเปล่าขอสอง”

ป้าที่กำลังง่วนกับการตักแกงให้ลูกค้า ถึงกับชะงักและเงยหน้ามองฉันอย่างงุนงง “อีหนู กับข้าวเยอะขนาดนั้นทานสองคนหมดเหวอ” ถ้ามจบบ้าก็หันซ้ายหันขวามองหาอีกคนที่น่าจะมากับฉันด้วย สงสัยคงเห็นว่าฉันสั่งข้าวเปล่าสองที่ เลยคิดว่ามาสองคนล่ะมัง

“หนูมาคนเดียวป้า ทั้งหมดที่สั่ง หนูกินคนเดียว” พอฉันพูดจบเท่านั้นละ บ้าก็ถึงกับตาโตเท่าไข่ต้มที่วางขายอยู่ในตลาด พวกลูกค้าที่กำลังยืนล้อมรถเข็นหันมามองฉันกันเป็นตาเดียว

เฮ้อ...ทำไมเหวอ ผิดปกติตรงไหนไม่ทราบ ตั้งแต่เกิดมาพวกเขาไม่เคยเห็นคนกินจุเรอะ

“ป่าเห็นสิ่งขนาดนั้นนี่กว่ามากันเป็นกองทัพ กินคนเดียวหมดแน่นอน ถ้าไม่หมดป่าเสียตายของแยะ”

เอ้า...เอาเข้าไป ฉันมีเงินนะ จะกินหมดไม่หมดฉันก็มีปัญญาจ่ายก็แล้วกัน น่า ว่าแต่หมอนั้นคงไม่เกินร้อยห้าสิบบหรอกนะ ถ้าเกินฉันก็ต้องขอล้างรถเข็นแทน ค่ากับข้าวก็แล้วกัน

“หมอนะป่า ถ้าไม่หมดเดี่ยวฉันหอกลับ” เมื่อได้รับคำยืนยันจากฉัน ป่าก็รีบหันไปเรียกเด็กข้างจานให้ทิ้งหน้าที่ตัวเองชั่วคราว เพื่อมาช่วยจัดกับข้าวให้ฉันในฐานะลูกค้ารายใหญ่ที่สุด

เมื่อกับข้าวครบชุดแล้วฉันก็สวาปามยัดใส่ปากอย่างไม่คิดชีวิต จนป่าเหลือบมาเห็นและทนไม่ได้ถึงกับเอ่ยปากท้วง

“อีหนู ใส่อูกลูกขึ้นปลากรายนั้น ป่าหมักตั้งสามชั่วโมง ช่วยเคี้ยวให้ถึงสามที ก่อนกลืนลงท้องได้ไหม”

“หนูหิวนี่ป่า ไม่มีเวลามาเคี้ยวให้ได้รสชาติหรอก” ฉันตอบกลับโดยไม่ได้ย่นหน้ามอ เพราะกำลังติดภารกิจชุกอยู่

“ทีหลังถ้าจะกินเอาแค่อิม บอกป่าก่อนก็ได้ ป่าจะได้หาหนูนมาให้ยัดแทนข้าว เห็นแล้วเสียตายเครื่องปรุงที่ป่าอุตสาหะหมัก”

ฉันไม่ได้ตอบอะไรเอาแต่กินอย่างเดียว แต่ในใจก็อดคิดไม่ได้ว่า ทำไมแม่ค้าข้างร้านนี้ถึงยุ่งเรื่องลูกค้านัก ให้กินอย่างสงบๆไม่ได้หรือไง

พอกินไปได้ถึงครึ่งหนึ่งของทั้งหมด หนึ่งท้องฉันก็เริ่มตึง แต่ยังคงยัดต่อได้อีกพอสมควร และในตอนนั้นเองที่สมองก็เริ่มแล่น

อิม...ความรู้สึกเสียวสันหลังที่ทำให้ฉันต้องแผ่นแนบออกจากบ้านคืออะไรนะ หรือว่าบ้านนั้นจะมีผี บำนา เป็นไปไม่ได้หรอก สมัยไหนกันแล้ว ผีเผอมีจริงที่ไหน เกิดมาไม่เคยเห็นเป็นๆซักตัว แต่ก็ไม่ได้อยากจะเห็นหรอกนะ

พอคิดได้แบบนั้น ฉันรีบจัดการอาหารจนเกือบหมด ส่วนที่เหลือก็หอกลับตามระเบียบ ตอนเก็บตังค์แอบลุ้นจนตัวโก่ง เงินที่เตรียมมาฉันพอดิบพอดีจนถึงขนาดต้องควักเหรียญจ่ายจนเกือบหมดตัว แต่ยั้งดีที่พอเหลือเงินให้โทรศัพท์ที่ไปหาเพื่อนสุดที่รักของฉันได้

ฉันกำเศษเงินห้าบาทสุดท้ายไปหยอดที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะหน้าบ้าน ก่อนจะกวาดสายตาวาดกิ้วผ่านประตูรั้วแถววัลย์เข้าไป

ขอให้ในบ้านนั้นไม่มีอะไรอย่างที่ฉันกลัวเถอะ เพราะบ้านนี่คือที่ซุกหัวนอนที่สุดท้ายของฉัน

“สวัสดีค่ะ” เสียงนุ่มนวลฟังดูเรียบร้อยแต่ทว่าตรงกันข้ามกับอุปนิสัยของเจ้าตัว ดั่งลอดออกมาจากหุโหลศพ

“นก...ทำอะไรอยู่” ฉันถามห้วนๆแบบไม่สนใจจะทักทายตามมารยาท เพราะนกเป็นเพื่อนของฉันมาหลายปีแล้ว ตั้งแต่ชั้นม.1 แน่ะ

“หงส์! แยกหายหัวไปไหนมา ทำไมวันนี้ไม่มาเรียน” นกรีบชักทันทีโดยไม่สนใจจะตอบคำถามฉัน

“วันนี้มีเรื่องนิดหน่อย ก็แค่...โดนไล่ออกจากफलต”

“หา! อีกลั้วเหรอ รอบที่เท่าไรแล้วเนี่ย ไปเบี้ยวค่าเช่าเขาอีกแล้วใช้ไหม แล้วนี่แหงที่อยู๋ใหม่ได้หรือยัง”

“ได้แล้ว ที่ฉันโทรมาหาแกก็เพราะเรื่องที่อยู่ใหม่เนี่ยละ พอดีว่า บ้านที่ฉันกำลังจะเข้าไปอยู่เนี่ย มันเหมือนมีอะไรแปลกๆนะ ไม่อยากอยู่คนเดียว แยกมาอยู่เป็นเพื่อนฉันหน่อยได้ไหม” ฉันขอร้องนกเสียงอ่อย ไม่รู้ว่ามันจะยอมใจอ่อนมาอยู่ด้วยหรือเปล่า

“หืม...ที่แปลกนะ อะไรเหรอ”

“ไม่มีอะไรแปลกมากหรอก แค่มันเปลี่ยวๆ ไม่อยากอยู่คนเดียว นะๆ มาอยู่เป็นเพื่อนกันหน่อยนะ” ไม่แปลกมากหรอก แค่อาจจะมีผีอาศัยได้ร่วมชายคาเดียวกับฉันเท่านั้นละ เห็นไหม เรื่องปกติจะตาย ฮือ...ป่าจ่าช่วย دلใจให้นกยอมมาอยู่กับหงส์ที่นั่น ฮือ...

“อย่าบอกนะว่าแกกลัวผี”

นั่น...มันดาได้ตรงเป้าเลยแฮะ “เฮ้อ...มะ...ไม่ใช่ ค่ะ...คือ...”

“ฮ่าๆๆ อย่ามาทำเป็นรูปประโยคปฏิเสธหน่อยเลย แยกกำลังโกหกอยู่แน่ๆ อะไรวะ โตเป็นวัวเป็นควายแล้วยังกลัวผีอีก นี่กว่าหายไปแล้วนะ ไร่โรคปอดแหกเนี่ย”

“น้อยๆหน่อยเถอะ ใครกันแน่โตเป็นวัวเป็นควาย ฉันโตเป็นคนวัย เฮ้อ...” หลังจากหลุดปากคำไป ก็นึกขึ้นมาได้ว่ากำลังขอความช่วยเหลือจากนกอยู่ เลยรีบปรับเสียงตัวเองให้อ่อนหวานเหมือนเดิม “คือ...นะ มาอยู่เป็นเพื่อนหน่อยนะ”

“ไม่ได้เหรอ พอดีพอกับแม่ไปต่างจังหวัด ต้องอยู่เฝ้าบ้าน ทำไมแกไม่ไปอยู่

บ้านไอ้สับละ บ้านมันออกใหญ่โตน่าจะมีห้องเหลือให้แถมนะ” นกออกความเห็นเหมือนที่ฉันภาวนามาตลอดว่า ขออย่าให้มันมีความคิดนี้ขึ้นมาในสมองเลย

“ไม่เอา คือว่า...” ยังไม่ทันปฏิเสธแบบเต็มรูปแบบ แม่นกน้อยตัวดีก็รีบทำตัวเป็นนกรู้ปิดความรับผิดชอบทันที

“คุยกับไอ้สับเองก็แล้วกัน มันอยู่ข้างๆนี่” ว่าแล้วแม่นกก็โยนโทรศัพท์ตัวเองไปให้นายสับ...เพื่อน(ที่จำเป็นต้อง)สนิทอีกคนของฉัน

“ฮัลโหล เปิดโดนไล่ออกจากฟลัดเทรอ มาอยู่บ้านสับสิ สับมีห้องเพื่อให้เปิดเยอะแยะเลย” สับรีบชักชวนฉันด้วยน้ำเสียงลิงโลด

ไม่อยากจะทำให้ผิดหวังด้วยการบอกว่า ‘ไม่’ เลย แต่มันดันเรียกฉันว่าเปิดงานนี้ขอตัวซักทีเถอะ

“ฉันชื่อหงส์ ไม่ใช่เปิด ไอ้สับ! ถึงแกจะเป็นเด็กนอกก็ช่วยแยกให้ออกหน่อยเถอะว่า หงส์กับเปิดมันสัตว์คนละตัวเพีย แล้วก็ฝันไปเถอะ ฉันไม่ไปอยู่บ้านแกหรอก บ้านแกน่ากลัวกว่าบ้านใหม่ฉันตั้งเยอะ”

“เอานะ สับว่าหน้าหงส์เหมาะกับชื่อเปิดมากกว่า ว่าแต่เปิดมีบ้านใหม่แล้วหรือ”

“อืม” ฉันตอบอย่างแข็งๆ สุดท้ายมันก็เรียกฉันว่าเปิดอยู่ดี ไม่ยุ่งกับมันแล้วยังพยายามให้เล็กเรียกฉันว่าเปิดเท่าไร ก็เหมือนยิ่งตอกย้ำให้มันด่าฉันว่าหน้าเหมือนเปิดมากขึ้นเท่านั้น

“เห็นนกพูดขึ้นมาว่าเปิดกลัวผี ฮ่าๆๆ โตขนาดนี้แล้วยังเชื่อเรื่องแบบนี้อีกหรือ เปิดเป็นผู้หญิงที่ซกมกมากเลย”

“เอ่อ...ไอ้สับ แกกำลังจะบอกว่าฉันเป็นผู้หญิงที่ตลกมากเลยใช่ไหม” เข้าใจว่าภาษาไทยของสับยังไม่แข็งแรง ถ้าจะใช้ศัพท์ผิดความหมายไปบ้างก็ให้อภัยได้ แต่นี่ดูท่าทางมันจะหลอกตากันมากกว่า

“เอ้ ตลกกับซกมกนี่ต่างกันด้วยหรือ นึกว่าคล้ายๆกันซะอีก การคบกับเปิดนี้ทำให้เราใช้ภาษาไทยสลับกันไปหมด แ่จริงๆเลย แต่สับว่า...จะซกมกหรือตลกก็ใช้กับเปิดได้ทั้งหมดละ” ไอ้สับทำเสียงงุนงนไม่เข้าใจ แถมมาโทษฉันอีก

“ขออีมหน้าแกมาเป็นจักรยานหน้อยสิ” ฉันเริ่มใช้โทนเสียงหงุดหงิดและคิดจะวางหู หากอีกสิบวินาทีข้างหน้ายังมีแต่เรื่องไร้สาระแบบนี้

“แปลว่าอะไรหรือเปิด สับไม่เข้าใจ สงสัยภาษาไทยของสับจะยังไม่ดีจริงๆ

นานแล้วละ หรือไม่ใช่สักทีน่าจะเจอก่อนเพื่อน เพราะบ้านมันมีแต่ศพทั้งนั้น และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ว่า ทำไมฉันถึงเลือกที่จะอยู่บ้านหลังนี้มากกว่าไปนอนค้างบ้านลับ

ครอบครัวลับทำธุรกิจเกี่ยวกับศพครบวงจร ไม่ว่าจะทำโลง จัดการงานศพ ต้มข้าวต้ม ปัดรังควาน ล้างป่าช้า ชนิดที่ว่ามีศพที่ไหนต้องเห็นพ่อของลับปรากฏกายที่นั่น วยเยาว์ของพ่อลับเต็มไปด้วยความยากลำบาก ไม่มีความรู้ ต้องหากินกับการเป็นหมอมผี แต่ด้วยหวักรคำอันแหลมคม สุดท้ายพ่อลับก็พัฒนาธุรกิจ SME ในป่าช้าให้กลายเป็นอุตสาหกรรมศพครบวงจรขนาดมหึมาไปได้

แน่นอนว่าเมื่อตัวเองมีฐานะดีขึ้นจนถึงขั้นเศรษฐี พ่อของลับก็ยอมอยากส่งเสริมลูกชายหัวแก้วหัวแหวนให้ได้ดิบได้ดีช่วยเชิดหน้าชูตาวงศ์ตระกูล เห็นลูกชายบ้านนั้น ลูกสาวบ้านนี้ไปเรียนต่างประเทศ เป็นเด็กนอกกลับมา ก็นึกอยากส่งลูกชายตัวเองไปซบตัวเป็นเด็กนอกกับเขาบ้าง แต่เนื่องจากการไปเรียนถึงประเทศอเมริกา อังกฤษ หรือประเทศอื่นแถบยุโรปต้องใช้เงินมหาศาล พ่อของลับเองถึงจะมีกำลังทรัพย์เยอะ แต่ก็ไม่ถึงขนาดส่งลูกชายตัวน้อยไปร่ำเรียนจนจบปริญญาโท สุดท้ายการส่งซบไปซบตัวเป็นเด็กนอกก็เหลือแค่...ส่งมันไปนอกประเทศก็พอ และนอกประเทศที่พ่อของลับเลือกก็คือ...เชียงใหม่ ประเทศจีน!

ลับกับฉันเป็นเพื่อนเล่นกันมาแต่เด็กเพราะบ้านอยู่ติดกัน แต่ความจริง่าเกี่ยวกับเราสองคนกลับเลือนรางเหลือเกิน เพราะลับถูกส่งไปเรียนตั้งแต่ฉันยังจำความไม่ค่อยได้ และเมื่อมันกลับมา ฉันก็จำมันไม่ได้แล้ว เราสองคนเลยไม่ค่อยผูกพันกันเท่าไร สู้กันไม่ได้ รายนั่นถึงจะเจอกันครั้งแรกที่โรงเรียนมัธยมประจำจังหวัด แต่เราก็คบกันมาจนถึงทุกวันนี้และเอ็นทรานซ์เข้าคณะเดียวกันได้ด้วย เลยยิ่งทำให้เราสองคนสนิทกันขึ้นไปอีก

ทุกคนคิดว่าที่ฉันและนกเรียกเด็กนอก(ประเทศ)คนนั้นว่า “ลับ” คงเพราะมาจากที่พ่อมันเป็นลับหรืออะไรใหม่คะ...ขอบอกว่าคิดผิดคะ ที่มาของชื่อนี้ฮากว่านั้นเยอะ

ลับกลับมาเมืองไทยเพื่อเอ็นทรานซ์ และก็ใช้ภาษาจีนที่จำเรียนมาหลายสิบปีสอบจนติดมหาวิทยาลัยเดียวกับฉัน วันแรกที่มีการรับน้อง ลับก็มาร่วมด้วย รุ่นพี่สั่งให้น้องเฟรชที่ทุกคนแนะนำตัวพร้อมรายละเอียดเล็กน้อยเกี่ยวกับตัวเองด้วยความที่ลับแทบจะจำภาษาไทยไม่ได้บวกกับความตื่นเต้น พอรุ่นพี่ถามว่า...พี่น้องทำงานอะไรครับ ลับเลยรีบตอบกลับไปเต็มปากเต็มคำทันทีว่า...พ่อทำงาน

เป็นสับปรอดครับ!

เรียกเสียงฮาครืนได้อย่างเต็มเปี่ยม และในตอนที่ตัวเองที่เด็กนอก(ประเทศ) คนนี้แฉงเกิดในวงการด้วยชื่อ 'สับ' จริงๆสับน่าจะชื่อเพชร หรือกล้า หรืออะไรทำนองนี้ละ ฉันจำไม่ค่อยได้ เรียกชื่อนี้จนติดปากไปแล้ว

“คุณๆ คุยเสร็จก็ออกมาจากตู้สับครับ คนอื่นเขาจะใช้โทรศัพท์”

ฉันสะดุ้งเฮือกเมื่อผู้ชายที่ต่อคิวอยู่ด้านนอกรั้วทุบตู้พร้อมพูดกระซอกเสียงอย่างไม่พอใจสุดๆ ฉันถึงกับยืนเหวออยู่ครู่หนึ่งก่อนจะรีบพุ่งตัวออกไป

“ขอโทษค่ะ” ฉันก้มหัวขอโทษขอโพย โดยมีสายตาดูถูกเหยียดหยามส่งมาจากผู้ชายคนนั้นตลอดเวลา เห็นแล้วก็รู้สึกขุ่นขึ้นมานิดๆ ฉันแค่ออกจากจากตู้ช้านะยะ ไม่ได้ไปฆ่าญาติพี่น้องนายเสียหน่อย สงสัยเพิ่งโดนแฟนทิ้งจะรีบโทรไปแจ้งละสิ ถึงได้หน้าดำคร่ำเครียดเป็นกระหิงเปลี่ยนอยากขวิดชาวบ้านไปทั่ว

พอนึกค่าจนสาสมใจแล้ว ฉันก็หันหลังเดินกระเริ่ชเข้าบ้าน ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืด เพราะถ้ามีเรื่องกันขึ้นมาละก็ ฉันสู้ไม่ไหวแน่ๆ

ทันทีที่ฉันเอื้อมมือแตะประตูรั้วซึ่งรกรกริมไปด้วยเถาวัลย์ ความรู้สึกทั้งหมดก็ถูกสลัดหายไปทันทีพร้อมกับความเยือกเย็นจากบรรยากาศของบ้านที่เขี้ยวครอบง่า ไม่อยากก้าวเข้าไปในนั้นเลย...นี่คือสิ่งที่ฉันรู้สึก มันน่ากลัวจริงๆนะ แต่ก็ไม่มีทางเลือก

เขาก็เอาวะ!...ฉันสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดพร้อมกำสร้อยพระเอาไว้แน่นเพื่อเรียกขวัญกำลังใจ ก่อนจะเอี้ยวตัวลอดรั้วเข้าไป ระยะเวลาจากรั้วไปถึงตัวบ้านไม่ไกลนัก แต่ฉันกลับรู้สึกว่ามันทอดยาวเป็นกิโลๆเลย กว่าจะเดินไปถึงประตูก็เล่นเอาฉันทมหดแรง

ฉันผลักประตูเข้าไปอย่างหวาดๆ เมื่อสอดส่องสายตามองเข้าไปในความมืดของบ้านจนแน่ใจว่าไม่มีอะไรผิดปกติแล้ว ฉันก็ก้าวเข้าไปซ้าๆ และทันทีที่หันหลังไปปิดประตู ความรู้สึกเหมือนมีคนกำลังจ้องอยู่ที่พุ่งเข้าจู่โจมอย่างรวดเร็ว ฉันหันตัวกลับทันที แล้วก็เจอเข้ากับดวงตาสีเหลืองโพล่งคู่หนึ่งซึ่งกำลังจับจ้องมาที่ฉัน!

เลือดในกายเหมือนจะไหลลงไปกองรวมกันที่เท้า อยากรจะวิ่งหนีแต่ขามันก้าวไม่ออก ทำได้แค่ยื่นมือไปตะกุกๆฝ่าผนังด้านข้างเพื่อหาสวิตช์ไฟ กว่าที่จะหาเจอ

ก็เจียนจะขาดใจตาย

ทันทีที่ไฟสว่างจ้า เจ้าของดวงตาสีเหลืองโพลงเมื่อครู่ก็รีบเปิดปากทักทายฉันเบาๆ

เมื่อย...~ เจ้าแมวน้อยจ้องฉันพร้อมเสียงหัวอย่างสงสัย มันร้องเบาๆอีกสองครั้งก่อนจะเดินเข้ามาสีลำตัวเข้ากับขาฉันราวกับจะปลอบว่า...ไม่ต้องตกใจไปแมวตัวเดิมนั้นแหละจ้า ไม่ใช่ผีสาววิญญาณร้ายที่ไหน

ฉันถึงกับทวาดตัวลงนั่งกับพื้นอย่างหมดแรง

“เจ้าแมวบ้าเขี้ยว ใครทำให้มาเย็นถลิ่งตาต้อนรับฉันเนี่ย เอ้า.....เอานี้ไป ซื้อมาฝาก” ฉันตบกะโหลกมันเบาๆกึ่งมันเขี้ยวกึ่งเอ็นดู ก่อนจะยื่นถุงอาหารที่ห่อกลับมาให้มันดม เจ้าแมวน้อยร้องเหมียวอีกครั้งขณะเงยหน้ามองฉันอย่างสำนึกในบุญคุณ

“เดี๋ยวจะหาจานใส่ให้กิน ทีหลังอย่ามาเป็นนึ่งๆเจียวๆแบบนี้ละ คนยิงใจคอไม่ดีอยู่ด้วย” ฉันบ่นเบาๆพลงจ้องหน้าขาวจืดๆของมัน เอ...ตามันเป็นสีน้ำตาลนี่นา ทำไมเมื่อก็ฉันเห็นเป็นสีเหลืองละ หรือว่า...

เพื่อให้คลายความสงสัย ฉันรีบลุกขึ้นไปปิดไฟ และเมื่อไฟดับ คำตอบก็กระจ่างชัด ตาเจ้าแมวน้อยกลายเป็นสีเหลืองสุกใส คงเพราะแสงสว่างจากด้านบนส่องกระทบแง่ๆ และพอเปิดไฟอีกครั้งดวงตาของมันก็กลับเป็นสีน้ำตาลเหมือนเดิม เฮ้อ...ค่อยยังชั่ว นี่กว่าโดนผีแมวหลอกซะแล้ว

พอความกลัววิงจนถึงขีดสุด ความด้านซาก็เริ่มแยงกรายเข้ามา ในใจก็ยังหวั่นกับบ้านหลังนี้อยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกกลัวจนอยากจะวิ่งหนีอีกแล้ว เป็นไงเป็นกัน ถ้าเจอผีจริงๆก็ค่อยเผ่นแล้วกัน มันคงไม่น่ากลัวไปกว่าตอนที่เห็นตาเหลืองโพลงของแมวบ้าตัวนี้หรอก

พอจัดการหากระป๋องเปล่าใส่ข้าวให้เจ้าแมวบ้าได้แล้ว ฉันก็อุ้มมันออกไปกินข้าวนอกบ้าน ขึ้นอยู่ในบ้านแล้วขับถ่ายเรียบร้อยขึ้นมาจะลำบากตัวเองเปล่าๆ

แต่เอ๊ะ...จำได้ว่าก่อนออกจากบ้านฉันอุ้มมันมาทิ้งไว้ข้างนอกแล้วนี่นา แล้วมันกลับเข้ามาในบ้านได้ยังไงเนี่ย สงสัยคงมุดลอดรูอะไรเข้าไปละมั้ง ฟรุ้งนี้จะหาให้เจอเลยว่ามาจากรูไหน ต้องตามไปปิด ไม่งั้นเดี๋ยวแมลงสาบหรือหนูหลุดเข้ามาแล้วจะยุ่ง

ฉันทิ้งเจ้าเหมียวไว้แล้วก็เดินเข้าบ้าน พอเห็นสภาพบ้านในยามค่ำคืนแบบ

นี่ก็ทำให้สงสัยเหลือเกินว่าแท้จริงแล้วใครเคยอยู่บ้านหลังนี้มาก่อนนะ ถึงได้จัดบ้านได้น่ารักแบบนี้ มันไม่หุหุหุแต่ดูอบอุ่น ชวนให้รู้สึกที่เราไม่ได้อยู่คนเดียว บนบ้านยังมีครอบครัวที่เรารักและรักเรากำลังนอนอยู่ นึกอยากให้ป้ากับแม่มาอยู่ด้วยจัง แต่ป้าซึ่งหนีไปอยู่บนสวรรค์แล้ว ส่วนแม่ก็ต้องเฝ้าสวนทุเรียน

เอาไว้ให้หงส์มีงานทำ หาบ้านเป็นหลักแหล่งได้แล้ว หงส์จะพาแม่มาอยู่ด้วยนะจ๊ะ....

ฉันวาดฝันถึงวันที่จะอยู่ในบ้านหลังเล็กๆสักหลังกับแม่สองคนขณะหิวกระเพาะเบ้เดินขึ้นบันได ยิ่งก้าวขึ้นไปสูงเท่าไร รอบข้างก็ยิ่งมืดเท่านั้น และเมื่อยิ่งมืด ใจฉันก็ยิ่งเต้นแรงด้วยความกลัว แอบดำตัวเองในใจ ไหนว่าจะไม่กลัวแล้วงัย ก็บอกแล้วว่าเป็นงัยเป็นกัน ถ้าเจอผีก็เผลนเท่านั้นละ

ฉันกัดฟันหลบหูหลบตาก้าวขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว พร้อมความหาสวิตซ์ไฟให้ควัก และเจอมันตอนเดินไปถึงชั้นบนแล้ว ทันทีที่ไฟสว่าง รั้งสีแห่งความอบอุ่นของบ้านก็แผ่มาถึงหัวใจฉันอีกครั้ง ชั้นบนมีพื้นที่โล่งไว้สำหรับตั้งชุดโซฟาตัวหนาหันหน้าไปทางหน้าต่างบานใหญ่ ตรงหน้าโซฟามีโต๊ะกระจกขนาดเล็กซึ่งถูกปูทับด้วยผ้าสักโครเชต์ลายดอกไม้ เจ้าของบ้านคงกลัวพื้นไม้ขัดมันจะเป็นรอยข่วนเพราะเฟอร์นิเจอร์ จึงหาพรมเปอร์เซียสีแดงเลือดหมูลดลายแปลกตาผืนโตปูรองพื้นเอาไว้ ใต้หน้าต่างบานใหญ่มีตู้ไม้เตี้ยๆ ซึ่งอัดแน่นไปด้วยหนังสือเก่ารวมห้าสิบเล่ม

ฉันเดินสำรวจทั้งสามห้องที่อยู่ชั้นบน ด้านหลังของโซฟาเป็นห้องนอนขนาดใหญ่ ที่ฉันกะจะให้เป็นที่นอนของฉันนับแต่วันนี้ ชอบเหลือเกิน...เพียงหลังโตมีหลังคาพร้อมผ้าม่านผืนบางคลุมทับ ซ้ำๆห้องนอนมีห้องน้ำขนาดเล็กกะทัดรัดซึ่งตีประตูเปิดทะลุระหว่างห้องนอนกับห้องโล่งๆอีกห้อง

น่าแปลกอยู่อย่าง ประตูทุกบานในบ้านหลังนี้ถูกเปิดทิ้งไว้หมด สงสัยคงกลัวสนิมกินแล้วเปิดไม่ได้อีกล่ะมัง

ข้อสังเกตอีกอย่างคือ เจ้าของบ้านนี้ต้องเป็นผู้หญิงแน่ๆ ผู้ชายไม่มีทางจัดบ้านได้อบอุ่นและหวานแหววขนาดนี้ เอ...บางที่อาจจะเป็นผู้สามีภรรยากันได้ ไม่รู้ว่าเขามีลูกหรือเปล่านะ แต่ดูจากข้าวของที่ทิ้งไว้ น่าจะยังไม่มีลูก และห้องโล่งนั้นคงจะเผื่อเอาไว้เป็นห้องลูกแน่ๆ

ฉันไม่รู้ว่าบ้านนี้สร้างมานานเท่าไร แต่มันใจเลยว่า ตั้งแต่สร้างบ้านขึ้นมา

ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย คงไม่เคยมีใครเข้ามาอยู่ตั้งแต่คู่สามีภรรยาซึ่งเป็นเจ้าของบ้านคู่แรกย้ายออกไป ที่ฉันมั่นใจแบบนั้นก็เพราะว่า ทุกอย่างในบ้านเหมือนถูกสตีฟไว้มานานหลายสิบปีแล้วนะสิ ไหนจะห้องครัวแบบโบราณ ไหนจะทีวีเก่าคร่ำครึที่ยังต้องใช้ปุ่มหมุนเปลี่ยนช่อง ถ้าเคยมีคนเข้ามาอยู่บ้าง บ้านก็คงจะไม่ดูโบราณขนาดนี้ อย่างน้อยก็ต้องมีตู้เย็นในครัวล่ะ

เขาเป็นว่าของทุกอย่างในบ้านควรจะเข้าไปอยู่ในพิพิธภัณฑ์ได้แล้ว แต่มาแปลก...ถึงจะเก่าและฝุ่นจับหนาเตอะ แต่ข้าวของทั้งหลายก็เหมือนถูกทิ้งไว้ให้อยู่ในสภาพเดิมไม่เขยื้อนไปแม้แต่น้อย รวากับอยู่ๆเจ้าของบ้านก็ทิ้งบ้านไปเสียอย่างนั้น ไม่ได้วางแผนจะย้ายออกหรือเตรียมขนย้ายข้าวของเลย

และที่น่าแปลกอีกอย่างก็คือ ถ้าบ้านนี้ไม่เคยถูกจับต้องจากคนนอกจริงทำไม่จึงไม่เหลือรูปภาพตั้งโต๊ะ หรือรูปแขวนของเจ้าของบ้านเลย จะมีก็แต่รูปวิวทิวทัศน์ที่วาดด้วยสีน้ำใสกรอบตั้งไว้ในทุกห้องของบ้าน คิดแล้วก็พาลนึกไปถึงกล้องแบบโบราณที่เวลาถ่ายก็ต้องให้ช่างภาพมุดเข้าไปใต้ผ้าสีดำซึ่งคลุมตัวกล้องไว้ และเมื่อกดถ่ายรูปก็จะได้ยินเสียงตุ้มพร้อมประกายไฟ นั่นอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้เจ้าของบ้านไม่ยอมถ่ายภาพรูปตัวเองก็เป็นได้

ฉันลงมือทำความสะอาดบ้านทั้งหลังอย่างลวกๆ เริ่มจากปิดกวาดเช็ดถูพอไม่ให้ไรใดครกจนเกินไป เรียบร้อยแล้วก็จัดการเก็บเสื้อผ้าข้าวของเครื่องใช้ที่ติดตัวมาเข้าตู้ให้เรียบร้อย เป็นอันเสร็จพิธีและหมดแรงพอดี

เพื่อความอุ่นใจ ฉันเอาภาवादชายทะเลออกจากกรอบรูปซึ่งตั้งอยู่ที่หัวเตียง และใส่รูปครอบครัวของตัวเองเข้าไปแทน เสร็จเรียบร้อยแล้วก็เข้าไปอาบน้ำอย่างสบายใจ

ความกลัวผีที่มีเริ่มจางหายทีละนิด เมื่อความคุ้นเคยค่อยๆ ก่อตัวในหัวใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ใช้เวลานานโข กว่าจะหลับตาลงได้ ฉันนอนมองเพดานอยู่นานมาก ๆ จนกระทั่งผลอลหลับไปทั้งที่ไฟในห้องยังสว่างจ้า แน่ล่ะใครจะกล้าปิดไฟนอนในบ้านที่น่ากลัวแบบนี้

รู้สึกว่าจะหลับไปได้แป๊บเดียว อยู่ๆก็เหมือนมีอะไรดลใจให้ฉันลืมตาโผลงขึ้นมา ทุกอย่างรอบด้านมืดสนิท หรือว่าไฟดับ...

ฉันกลอกตามองรอบตัวอย่างหวาดหวั่น ถึงอากาศจะไม่ร้อนมาก แต่เหงื่อเม็ดเล็กๆเริ่มผุดขึ้นเต็มใบหน้า ตรงกันข้ามกับเส้นประสาททั่วกายที่เย็นวาบ ลม

หายใจหอบกระชั้นรุนแรงขึ้นจนประสาทหูสามารถรับเสียงแห่งความหวาดกลัวที่แผ่มาจากบับลมหายใจได้

ไฟดับเหวอ เอ้อ...ขอให้ไฟมาเร็วๆเถอะ สาธุ กลัวจนฉี่จะแตกอยู่แล้ว แต่เอ๊ะ! ถ้าไม่ใช่ไฟดับละ บางทีบ้านเก่าขนาดนี้หลอดไฟอาจจะขาดก็ได้ ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องนอนลืมตาอยู่ในความมืดจนกว่าจะเช้าเหวอ ไม่เอาละ! ป้าจ๋าช่วยหงส์ด้วย...ป้าจ๋า หงส์กลัว...

ฉันร้องเรียกให้พ่อช่วยอยู่ในใจ พร้อมกับพยายามยันตัวลุกขึ้น แต่ทว่า...

ฉันลุกไม่ขึ้น!

มันเหมือนมีอะไรตรึงร่างฉันไว้กับเตียง ทันใดนั้นเอง!...**แสงจันทร์เลือน** รางที่ส่องลอดรอยแยกผ้าม่านเข้ามา ก็เริ่มม้วนตัวเป็นเกลียวกลุ่มควัน แล้วก่อตัวเป็นรูปทรงบางอย่างจาง ๆ อยู่ที่อีกมุมหนึ่งของห้อง มันไม่ใช่แสงสว่างจากไฟฟ้าข้างนอกและไม่ใช่แสงนวลจากดวงจันทร์ เพราะมันเริ่มรวมตัวชัดขึ้นและเคลื่อนไหวได้เองอย่างอิสระ

ชนทุกเส้นในร่างกายนูนขึ้นเหมือนอยากจะวิ่งหนีไปจากร่างกายฉัน แต่คิดว่ามันไม่มีขา ฉันเองก็อยากจะวิ่งเหมือนกันแต่คิดว่าขยับไม่ได้ ได้แต่ลืมตาโผลงมองดูเจ้ากลุ่มควันนั้นค่อยๆก่อตัวเป็นรูปร่างคนที่คล้ายๆจะเป็นผู้ชาย ถึงรอบข้างจะมีมืดแต่ฉันกลับเห็นทุกอย่างกระจ่างชัดราวกับว่าตัวมันสว่างลอยเด่นขึ้นมาเอง และตอนนี้มันกำลังลอยคว้างเข้ามาใกล้ฉันทีละนิด!

เพียงเสี้ยววินาที กลุ่มควันที่เป็นรูปร่างคนก็เริ่มหนาทึบขึ้น และทุกอย่างก็ปรากฏชัดเจน!

ในความมืดมิด ฉันเห็นผู้ชายหน้าตาโหยชะฮ้อยค่อยๆเดินเข้ามาใกล้ สมองฉันตื้อขึ้นมาทันทีเมื่อถูกดวงตาสีเขียวเข้มบนใบหน้าชูปตบจ้องอย่างเพ่งพิศแต่ก็เลือนลอยในบางขณะ ผมสีน้ำตาลอ่อนค่อยๆข่มขึ้นตามลำดับจนกระทั่งกลายเป็นสีดำขลับสะท้อนแสงจันทร์ หนวดเคราขึ้นรกรกรึ่มอย่างคนไม่สนใจจะดูแลตัวเอง ทั้งๆที่ผู้ชายคนนี้ยังดูหนุ่มแน่น

แทนที่จะกลัว แต่อยู่ๆความสงสารก็แล่นเข้าจับหัวใจ...ทำไมเขาถึงดูน่าสงสารขนาดนี้หนอ ดวงตาของเขากำลังรำพันถึงชีวิตอันแสนเศร้า

ทันใดนั้นเอง ดวงตาโหยหากก็แปรเปลี่ยนเป็นโกรธเกลียดอย่างรุนแรง! คิ้วเข้มขมวดมุ่นเข้าหากัน อากาที่เดินเข้ามาช้าๆ เปลี่ยนเป็นพุ่งเข้าใส่ฉันอย่าง

ประสงคร้าย

“กรี๊ดดดดดด.....!!!” ปากที่เฝ้ามสนิทอยู่นานถูกง้างออกด้วยความกลัว

ฉันลืมหูลืมตาโผลงแล้ววามองไปรอบตัว ห้องทั้งห้องยังสว่างเหมือนเดิม!
ไม่มีหมอกควันหรือผู้ชายยืนอยู่หน้าเตียง!

นี่ฉันฝันไปหรือ....

ฉันผุดลุกขึ้นนั่งพร้อมอาการหอบจนตัวโยน ก่อนจะกวาดสายตามองรอบ
กายด้วยความผวา เหงื่อเม็ดเบ้งผุดขึ้นเต็มใบหน้า แต่สันหลังกลับเย็นวาบไปจนถึง
ปลายเท้า

ทำไมฝันถึงได้เหมือนจริงขนาดนี้ หรือว่า....

ฉันโดนผีหลอก!!!

บทที่ 5

เพื่อนตัวป่วน

ตั้งแต่คำว่าผีหลอกดังก้องขึ้นมาในหัว ฉันก็สติแตก แทบจำอะไรไม่ได้เลย ทุกอย่างเป็นเพียงภาพเลือนรางที่ไม่ปะติดปะต่อ ฉันเห็นตัวเองวิ่งลงจากเตียง ผ่านลงชั้นล่างแล้วก็โถกแขนออกจากบ้านไปจนถึงปากซอย ก่อนจะไปโบกแท็กซี่ให้ไปส่งที่ร้านพีดา ในใจก็ร้องเรียกให้พ่อช่วยตลอดเวลา ฉันนั่งตัวสั่นงๆพร้อมกำสร้อยพระเอาไว้แน่นตลอดเวลาที่อยู่บนรถแท็กซี่ ซึ่งก็ไม่นานเท่าไรหรอก เพราะร้านพีดาอยู่ห่างจากบ้านไปแค่สองสี่แยกไฟแดงเท่านั้น

พอลงจากรถแท็กซี่ ฉันก็เพิ่งรู้ว่าวิ่งเข้าเปล้าออกมาจากบ้าน แต่ก็ไม่ได้สนใจเท่าไรหรอก เพราะมัวแต่กอดคอдрว สักพักใหญ่ๆที่ต่อมถึงลงมาเปิดประตูให้ “อะไร...ฮ้าว...” พี่ต่อมเอ่ยถามด้วยสีหน้าสงสัย แต่ยังไม่ทันถามจบก็ดันหาวขึ้นมาเสียก่อน

“พี่...พี่ คะ...คือ ฮือ...” ฉันตะกุกตะกักพูดอะไรไม่ออก ไม่รู้จะเริ่มตรงไหน

“มีอะไรก็พูดมาสิวะ อ้าๆอึ้งๆอยู่ได้ เฮ้ย! อย่าบอคนะว่าเธอก็...” พี่ต่อมหยุดหาวแล้วทำตาโตใส่ทันที

“ฮือ...” ฉันร้องไห้โสรแทนคำตอบ “ช่วยด้วย...ช่วยหงส์ด้วย ฮือ...” พี่ต่อมถึงกับยืนอึ้งทำอะไรไม่ถูก ก่อนจะยื่นมือมาโอบตัวฉันและลูบหัวเบาๆ “ไม่เป็นไร มันทำอะไรหงส์ไม่ได้หรอก โอ้ๆๆ”

“ฮือ...ไม่ใช่ ฮือ...ช่วยจ่ายค่าแท็กซี่ให้หงส์ด้วย ฮือ...” ฉันก้มหน้าก้มตา ร้องไห้ พร้อมขี้มือข้างที่วางจากการปาดน้ำตาไปที่แท็กซี่ซึ่งกำลังจอดรออยู่ด้านหลัง

“เวร! อะไรวะ ให้เงินติดตัวไปตั้งร้อย ยังจะมาเอาค่าแท็กซี่กับฉันอีกหรอ”
พีต้อมเริ่มโวยวาย แต่พอเห็นสภาพฉันที่กำลังร้องไห้ตัวสั่นก็เลยยอมใจอ่อน
“เออ...ก็ได้ ครั้งเดียวนะ เงินเดือนออกเมื่อไหร่อย่าลืมจ่ายคืนด้วยละ”

แล้วพีต้อมก็เดินไปจ่ายเงินด้วยท่าทางเสียไม่ได้ ก่อนจะหันมาลากฉันเข้าไป
ในร้าน

“เฮ้อ...นั่งๆ” พีต้อมพูดพร้อมกอดตัวฉันให้นั่งบนโซฟาตัวนุ่ม “รอตรงนี้นะ
เดี๋ยวชงกาแฟให้กิน พี่ว่าหงส์คงไม่อยากจะหลับหรือคืนนี้” ว่าแล้วก็เดินหายเข้าไป
หลังเคาน์เตอร์

เมื่อโดนปล่อยให้อยู่คนเดียว สติฉันก็เริ่มหลุดลอยอีกครั้ง ดวงตาแสนเศร้า
นั้นยังคงหลอกหลอนเวียนวนจนสับสนว่าแท้จริงกำลังกลัวหรือโหยหากันแน่ ไอ้กลัว
นะ กลัวแน่ๆ ฉันไม่ขอกลับไปเหยียบบ้านนั้นอีกเด็ดขาด แต่ท่ามกลางความรู้สึก
กลัวที่เกาะกุมหัวใจ ก็ยังมีจุดเล็กๆ ที่ฉันไม่เข้าใจว่ามันคืออะไรกันแน่ จุดเล็กๆ
ที่ทำให้ฉันกล้านึกถึงใบหน้าของผู้ชายคนนั้น นึกถึงดวงตาสีเขียวเข้มคู่นั้น แม้จะ
หวาดกลัวเพียงใดก็ตาม...

“เฮ้อ กินซะ สติจะได้กลับมา” พีต้อมวางถ้วยลงบนโต๊ะเสียงดังโครม
ตามประสานมือนัก เท้าหนัก

“ขอบคุณคะ” เสียงฉันยังสั่นอยู่บ้าง เช่นเดียวกับร่างกายทุกส่วน ฉันเห็น
กาแฟในถ้วยสั่นกระเพื่อมน้อยๆ ขณะยกถ้วยขึ้นจิบ

“เฮ้อ...โดนจนได้นะหงส์ พี่นึกว่าหงส์จะรอดซะอีก เห็นอยู่ได้ถึงกลางคืน
ตอนที่โดนสั่งให้ไปอยู่ที่นั่นนะ ยังไม่ทันได้ทำอะไรเลย แค่เก็บของ เปลี่ยนหลอดไฟ
กวาดบ้านนิดๆหน่อยๆ กลางวันแสงๆด้วยนะ ก็โดนมันโผล่มาหลอกแล้ว บรี้อ...
เป็นตายยังงี้พี่ก็ไม่กลับไปอีกแล้ว ว่าแต่...มันมาหลอกหงส์ยังงี้บ้างอะ” พีต้อมพูด
พลางทำหน้าเสียวสยอง

เฮ้ะ!...นี่ก็แสดงว่าพีตาและพีต้อมรู้เรื่องนี้ตั้งแต่แรกแล้วสิ แล้วทำไมยังให้
ฉันเข้าไปในบ้านหลังนั้นอีกละ ไม่สงสารกันบ้างเลยหรือไง

“พวกพี่รวมหัวกันแกลังหงส์” ฉันวางถ้วยลงและจ้องพีต้อมด้วยสายตา
เจ็บปวดปนอาฆาตแค้น

“เฮ้ย! อย่ยามากล่าวหากันสิ พี่ก็โดนเหมือนหงส์นั่นแหละ ยัยเจี๊ยะต่างหาก
ที่แกลังพวกเราสองคน”

“ไม่ต้องเลย พี่รู้ว่าบ้านนั้นมีผี แต่พี่ก็ยังปล่อยให้หงส์เข้าไปอยู่อีก หงส์อยาก
รู้จักจิตใจพี่ทำด้วยอะไร ทำไมถึงได้ใจร้ายขนาดนี้”

“ไปว่าเจ้านั่น เขาเป็นคนส่งหงส์ไป ไม่ใช่พี่ชักหนอย พี่ยังให้หงส์ยิ้มสวัสดี
พระเลย เออ...ว่าแต่หงส์คงไม่กลับไปบ้านนั้นอีกแล้วใช่ปะ” พี่ต้อมยื่นหน้าเข้ามา
ใกล้อย่างอดใจรอฟังคำตอบ

“แหงล่ะ หงส์ยังสติดีอยู่นะพี่ เรื่องอะไรจะกลับไปให้ผีหลอกอีก” จะว่าไป
ก็ยังไม่ได้โดนผีหลอกจริงๆหรอก แคโดนเข้าฝันเท่านั้นเอง

“งั้นเอาสร้อยพระคืนมา” พี่ต้อมเหยียดข้อมือยื่นออกมา พร้อมแบมือเตรียมรับของ
เห็นแบบนี้ฉันก็รีบถอดสร้อยส่งคืนให้ทันที

เชิญเขาไปเลย...สร้อยเก็บแน่ๆ ขนาดห้อยอยู่กับคอผียังไม่กลัวเลย!

หลังจากสำรวจจุดสร้อยพระจนแน่ใจว่าไม่บุบสลาย พี่ต้อมก็รีบเอาสร้อย
คล้องคอแล้วเริ่มชักฉันต่อ “ไหนเล่ามาสิ โดนมันหลอกยังไง”

ฉันก้มหน้านิ่ง “ไม่รู้จะเริ่มยังไงดี ก็ไม่ได้โดนหลอกเสียทีเดียวหรอก เอ...หรือ
ว่าเราจะแค่ฝันไปเองจริงๆฝีมือกำลังเกาะตามหลังเสาดานหลังบอยก็ได้ มีแต่ฉัน
ที่บ้าไปคนเดียว

ไม่ใช่หรอก! ฉันโดนผีหลอกจริง ฉันยังจำความเย็นเยือกตัวขาได้อยู่เลย
จำได้แม้กระทั่งเสียงลมหายใจของตัวเอง

ฉันเสียบไปพักใหญ่ๆ แล้วสุดท้ายก็ค่อยทำใจเล่าเรื่องราวของขวัญออกมา
ทีละประโยค เรื่องราวไม่ค่อยปะติดปะต่อเท่าไร ยิ่งเล่าทวนก็ยิ่งขนหัวลุก

“สรุปว่าหงส์ก็ไม่ได้เห็นผีตัวเป็นๆล่ะสิ” พี่ต้อมสรุปหลังฟังเรื่องราวจนจบ
แล้ว

“ไม่รู้สิพี่ แต่หงส์คงไม่กล้ากลับไปอีกแล้วล่ะ จะผีจริงผีปลอมไม่เอาทั้งนั้น”
พอพูดไปแล้วหน้าพี่ต้อมก็ลอยแวบขึ้นมาในสมอง “แล้วแบบนี้ พี่ต้อมจะยอมรับหงส์
เข้าทำงานอีกหรือเปล่า หงส์จะขอพี่ตามาอยู่ที่นี้กับพี่ต้อมได้ไหมคะ” ฉันถามด้วย
น้ำเสียงวิงวอน

“ไม่รู้สิ” พี่ต้อมตอบพร้อมส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ “เจ้านั่นชื่อเรื่องเขี้ยวและ
งก ถ้าหงส์ไม่มีประโยชน์อะไรกับเขา เขาก็คงไม่เลี้ยงหงส์ไว้หรอก แต่ยังไงหงส์ลอง
ขออ่องเจ้านั่นดูก่อนก็ได้”

อิม...บางที่อาจจะใจอ่อน ขอให้อ่อนจริงๆเถิด ป้าจ๋าช่วย دلใจให้พี่ดา

ยอมจ้างหงส์ต่อไปด้วยนะคะ แล้วหงส์จะทำส่งฆทานกรวดเกล้าส่งไปให้بابน
สวรค์นะจ๊ะ สาธุๆๆ

เฮ้ย!! ฉันยังไม่ได้เอาข้าวของ เสื้อผ้า รูปครอบครัวออกมาจากบ้านนั่นเลย
นี่หว่า ฮือ...! ไว้ค่อยกลับไปเอาตอนตะวันขึ้นกลางหัวก็แล้วกัน แล้วจะขนเพื่อนไป
ด้วยสักโขยง ฮือ....

ฉันนอนกลุ้มใจทั้งคืนเรื่องต้องกลับไปเอาของที่บ้านผีสิง แต่แล้ว คำสั่งของ
พีดาในวันรุ่งขึ้นก็ทำให้ฉันหายห่วงเรื่องนั้นไปทันที

**“กลับไปอยู่ที่บ้านนั้นซะ ถ้าเธอไม่กลับไป ก็ออกไปจากร้านฉันได้
เลย!”** พีดาที่กำลังนั่งค้างอยู่ในท่าตะโอบเล็บ พุดกับฉันด้วยน้ำเสียงเรียบแต่เฉียบ
ขาด ตาที่กรีดอายไลน์เนอร์ไว้คมกริบจับจ้องมาที่เหยื่ออย่างอยากจะสูบเลือดให้
หมดตัว

“เจ้...ขนาดเจ้เป็นเจ้าของบ้าน เจ้ยังไม่อยากจะอยู่บ้านหลังนั้นเลย สงสาร
หงส์มันบ้างเถอะนะ” พีด้อมที่ยืนอยู่ข้างๆพยายามช่วยชีวิตฉันเต็มที่

“ไม่! ถ้าไม่อยู่...ก็ไปซะ” พีดาพุดสั้นกระชับได้ใจความ แต่ทำร้ายหัวใจ
คนฟังเหลือเกิน

“หนูขออ้อนเถอะนะคะพีดา” ฉันพุดพร้อมทรวดนึ่งลงกับพื้นอย่างสิ้นหวัง “ให้
หนูทำอะไรก็ได้ จะล้างจาน ซัดส้วม ทำกาแฟ ทำขนมเค้ก อะไรก็ได้คะ หนูทำได้
หมด ขอแค่หนูได้อยู่ที่นี่ก็พอนะคะ หนูไหวล่ะคะ” ฉันยกมือไหว้ปะหลกๆ แต่พีดาก็
ไม่แม้แต่จะปรายตามอง

“ไม่!”

“เจ้...คิดว่าสงสารเด็กตาดำๆเถอะ” พีด้อมช่วยกล่อมอีกแรง “ให้หงส์อยู่
จนกว่าเขาจะหาบ้านใหม่ได้ก็ยังดีนะเจ้ นะๆ” พีด้อมลงทุนทำเสียงอ่อนสุดชีวิต
พร้อมกระแซะเข้าไปใกล้

“ไม่ยะ! เกเป็นญาติฝ่ายไหนของนังเด็กนี่ไม่ทราบ ออกรับแทนหมด คิดจะ
จาบเอาไว้เองหรือไง”

เฮ้ย! ทำไมพีดาคิดงั้นล่ะ ฉันไม่นิยมเพศเดียวกันหรอกนะ

“ไม่เอา! จะบ้าเหอเจ้ ด้อมไม่แลเด็กกะโปโลเหอ กะส่งสารก็เลยอยาก
ช่วย คิดไปถึงไหนเนี่ย”

ถึงจะกะโปโล แต่ฉันก็เป็นถึงธิดาทูเรียนเลยนะเพีย!...อยากตะโกนเถียงให้สองคนนี้สำเนียงซักที ว่าคนที่พวกเธอๆกำลังดูแคลนกันอยู่เนี่ย รั้งตำแหน่งนางงามเลยนะ แต่พูดไปคงโดนหัวเราะเยาะมากกว่า สุดท้ายก็เลยได้แต่นั่งนั่งกลอกตามองคูสองคนนี้เถียงกันไปเถียงกันมา ตอนแรกก็เถียงเรื่องชั้นอยู่หรอก แต่พอนานเข้าประเด็นก็กลายเป็นขุดคุ้ยเรื่องเก่าๆขึ้นมาด่ากันแทน ก่อนจะวกกลับมาเรื่องชั้นอีกรอบ ซึ่งก็ได้ข้อสรุปเหมือนเดิม

“ไม่! ถ้าไม่อยู่ ก็ไปซะ” พี่ดาใช้คำพูดแทนค้อนตอกลิ้มเข้าไปในใจฉันอีกครั้ง “กะอีแค่นี้ จะไปสนใจทำไม มันทำอะไรเธอไม่ได้หรอก”

มันทำให้ฉันจับใช้หัวโกร๋นได้ไงละ ถ้าไม่กลัวก็ไปอยู่กับผีเองสิ ส่งฉันไปทำไม

“เฮ้อ...” พี่ดาถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายพลางปรายสายตาซึ่งๆมองมาที่ฉัน “พี่ฉันไม่เคยทำนายพลาตนะ เขาบอกว่าเธอจะช่วยไล่ผีไปได้ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ เฮ้อ...”

เอ...ไล่ผี

อยู่ๆแผนการอันสุดบรรเจิดก็ก่อเกิดขึ้นในหัว มันต้องได้ผลสิน่า

“พี่ดาคะ ถ้าหนูไล่ผีตัวนี้ไปได้ หนูจะขอเป็นลูกจ้างที่ต่อแล้วมาอยู่ที่ร้านกับพี่ต่อมได้ไหมคะ” ฉันรีบเอ่ยขึ้นอย่างมีความหวัง

“แน่นอน” คิ้วเรียวบนหน้าพี่ดาเลิกสูงขึ้นอย่างประหลาดใจ “ฉันบอกเธอแต่แรกแล้วไง ถ้าหมดปัญหาเรื่องนี้ไป บ้านก็จะปล่อยให้เช่าได้ แล้วตอนนั้นฉันก็มีปัญญาจ่ายเงินเดือนเธอแน่ แล้วก็จะให้เธอมาอยู่ที่นั่นอย่างที่เคยสัญญาไว้”

โอ้ว...เยี่ยมมาก ฉันจะต้องไล่ผีตัวนี้ไปให้ได้ เพื่ออนาคตอันปลอดภัยไว้กังวลเรื่องบ้าน

หลังจากขอเงินค่าจ้างจากพี่ดาและโดนหักค่างโดยที่ต่อมแล้ว ฉันก็รีบควมเบนส์สองประตูสี่ลิบหน้าต่างไปมหา'ลัยทันที แต่ไม่ได้ตรงไปที่คณะตัวเองหรอก ไม่มีชุดนิสิตใส่ก็เข้าเรียนไม่ได้ แต่นั่นไม่สำคัญ ฉันไม่ได้จะมาเรียน ฉันมาหาคนช่วยต่างหาก

หลังจากเดินวนหาทั่วคณะอักษรศาสตร์อยู่เกือบชั่วโมง ในที่สุดฉันก็เจอผู้ที่จะช่วยชีวิตฉันได้ เขากำลังนั่งยองๆ จดๆจ้องๆอะไรบางอย่างที่โคนต้นไม้ใหญ่ซึ่งขึ้นในมุมอับบริเวณลานด้านหลังคณะ

เห็นสภาพประหลาดๆแล้วก็อดคิดไม่ได้ว่า...ไอ้หมอนี่นะแหละ ที่จะช่วยชีวิตฉันได้

“สับ!” ฉันเดินเข้าไปใกล้พร้อมส่งเสียงเรียกอย่างระอาก แต่สับกลับสะดุ้งสุดตัวผวาหันขวับมาทำตาเขียวใส่ทันที แต่เมื่อเห็นว่าเป็นฉัน หน้ายู่งเหยิงของสับก็แปรเปลี่ยนเป็นตื่นเต้นดีใจ กางแขนวิ่งเข้ามาหาพร้อมอ้าปากทักทายดังลั่น

“เปิดจ้า!...คูบัส!” แต่ยังไม่ทันวิ่งมาถึงตัว สับก็ชะงักแล้วรีบเอามืออุดปากตัวเองเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้ เป็นผลให้ฉันที่กำลังยกขาเตรียมจะยืนสับชักโครมต้องชะงักอยู่ในท่านั้น

“มีอะไร...”

“ซูว์...” สับรีบห่อปากยื่นๆของตัวเอง พร้อมเอานิ้วแตะส่งสัญญาณให้ฉันเงียบ ก่อนจะกระซิบตอบเบาๆ **“สับกำลังจะล่อเจ้าตะปุมตะป้าออกมา อย่าส่งเสียงดังสิ เดี่ยวมันก็วิ่งหนีไปหรอก”**

“ตะปุมตะป้า” ฉันกระซิบทวนคำพร้อมจ้องหน้าสับอย่างงงๆ **“ตัวอะไรหรือ”**

สับแตะนิ้วกับปากส่งสัญญาณให้ฉันเงียบอีกครั้ง ก่อนจะยกกลับไปนั่งคุกคู้ที่โคนต้นไม้โต ด้วยความสงสัย ฉันจึงแอบย่องตามไปดู หลังจากเพ่งอยู่นานฉันก็เห็นเจ้าตะปุมตะป้าของนายสับ

มองผ่านๆ แทบไม่รู้ว่ามีมันเกาะอยู่ที่ลำต้น เจ้าตะปุมตะป้าหน้าตาคล้ายจระเข้แต่ตัวเล็กกว่ามากๆ มีหางยาวและผิวหนังดำขรุขระผสมชื่อ

จะว่าไปเจ้านี้ดูคึกๆแะ...เฮ้ย ตัวเงินตัวทองนี่หว่า!

“ไอ้สับ! เข้าใกล้มันระวังชวยหรือก” ฉันตะโกนลั่นและถลาเข้าไป หวังจะลากสับออกมา

“ซูว์!” สับรีบลุกขึ้นมาห่อปากส่งสัญญาณอีกครั้งด้วยโบหน้าโกรธซึ่ง คิ้วหนาเป็นแผงวิ่งเข้าชนกันบนหน้าขาวๆ **“บอกแล้วไงให้เงียบๆๆๆ เดี่ยวเจ้าตะปุมตะป้าหนีไปจะทำยังไงเล่า จะไปหาได้ที่ไหนอีก”**

“นายจะเอามันไปทำอะไร”

“ก็เอาไปเลี้ยงไง เขาว่าเสริมบารมีเงินทองไหลมาเทมา หญิงรักสาวหลงกระเทยวิ่งใส่ ผู้ชายไม่กล้าแหยม เฮงๆๆๆ” สับตอบเบาๆแต่รัวเป็นชุด

“เฮงชวยนะสิ! สติยังอยู่ดีหรือเปล่า ไฉ่ตัวนี้มีแต่พาความชวยมาเท่านั้นละ แล้วตัวเตี้ยๆพูดภาษาคนไม่ชัดอย่างนาย ถึงเลี้ยงไปสิบตัวก็ไม่มีสาวที่ไหนแลหรรอก” ฉันแก้มองสบตั้งแต่หัวจรดเท้า สบเตี้ยจริงๆอย่างที่ฉันว่า เพราะเขาตัวสูงเท่าฉันเป๊ะ

“อ้าว พูด้งก็สวยสิเบ็ดน้อย เตี้ยๆอย่างสบ ถ้าเอาเจ้าตะปุมตะป้าไปเลี้ยงนะ ชู้ข้าสาวจะวิ่งตามกันเป็นพรวน” สบกดดอกพร้อมยกคิ้วให้ฉันน้อยๆอย่างทำทายอะไรของมัน.... ชู้ข้า อ้อ... ชู้คร้าน

“อยากจะพูด้งคร้านใช่ปะ ภาษาไทยยังใช้ไม่ถูกเลย แบบนี้สาวๆคงวิ่งหนีกันเป็นพรวนสิไม่ว่า...” ฉันทำหน้าที่เอือมระอา พิมพ์เบาๆด้วยความหมั่นได้

“อะไรนะ เบ็ดชู้เหรว่ออะไรฉันนะ” สบเน้นเสียงพร้อมยื่นหน้าถามอย่างทำดีทำต่อ

เตี้ยคงได้ต่อยกันจริงๆแน่ แต่ติดไว้ก่อน วันนี้ฉันมีเรื่องต้องพึ่งสบ เลยต้องยอมหยุดและเปลี่ยนเรื่องเอง

“มัวแต่หาเรื่องฉันอยู่นั้นแหละ เจ้าตะปุมตะป้าของนายหนีไปแล้วมั้ง”

“เฮ้ย!” สบร้องลั่นและรีบหันไปมองหาเจ้าตัวเสริมบารมีทันที ซึ่งมันก็หนีไปแล้วอย่างที่ฉันว่า สบถึงกับหน้ามูยแล้วหันมาบ่งมึงมาดำฉันเป็นภาษาจีน ถึงจะฟังไม่ออกแต่ฉันก็รู้ละ นึกอยากจะด่ากลับเป็นภาษาไทยบ้าง แต่ทำไม่ได้ ฉันต้องพึ่งสบ... ท่องไว้ๆ

“เอาเถอะ เตี้ยมันก็กลับมามีอีก” ฉันพูดปลอบใจพร้อมลากเข้าเรื่องตัวเองทันที “เออ... ฉันมีเรื่องจะให้แกชวยหน่อย”

“อะไรเหรวอ คนตัวเตี้ยสาวหนีอย่างสบจะไปชวยอะไรเบ็ดได้ พูด้งภาษาไทยก็ไม่ชัด ฟังก็ไม่รู้เรื่อง ไม่มีอะไรดีสักอย่าง ไม่มีปัญญาชวยเบ็ดหรรอก” สบทำหน้างอบ่นอย่างน้อยใจ

“ไม่ใช่อย่างนั้น อย่าคิดมากสิ ฉันก็แค่หยอกเล่นนิดหน่อยน้า เคยได้ยินไหม รักรรอกจึงหยอกเล่น” ฉันยอมง้อสบ แต่ในใจกำลังแข่งชกหักกระดูก

“จริงเหรวอ” สีหน้าสลดถูกสลัดหายไปทันที นายสบตัวดีรีบหันมาส่งสายตาบ้องแบ้วใส่ฉัน

“อือจริงๆ... คีนี่ชวยไปทำพิธีโปรดรงควานให้หน่อยสิ” ฉันตอบสงๆแล้วรีบบอกจุดประสงค์ของตัวเอง พอได้ยินอย่างนั้นสีหน้าสบก็กลับไปงอแงเหมือนเดิม

“โหย...ไอ้เราก็นึกว่าเขารักจริง ที่ไหนได้ หลอกใช้นี่หว่า”

“ไม่ได้หลอกใช้ แค่ขอความช่วยเหลือ” ฉันทลากเสียงยาวเพื่อถอดอารมณ์
หงุดหงิดที่แฝงมาในน้ำเสียง

“มันก็คือๆกันนั่นแหละ”

“เออ ขอให้ช่วยแค่นี้ไม่ได้ใช่ปะ ดี...จะได้รู้กันไปเลยว่าคนอย่างแก มันก็แค่
เพื่อนกิน” ฉันทพูดชู่ก่อนจะกอดอกแล้วหันหลังเซิดใส่ลับ

“เฮ้ย อะไรกัน ยังไม่ได้บอกสักหน่อยว่าจะไม่ช่วย” สับรีบหายงอนแล้วกลายเป็น
ฝ้ายจ้อแทน “เปิดขออะไร สับก็ทำให้อยู่แล้ว โอ้ๆๆ หายงอนนะๆ แต่ข้าแต่
อีแก่ขี้งอน” สับจ้อเป็นทำนองพร้อมหัวเราะมึนๆกระโดดหยองแหงๆทำท่าโอ้เด็กใส่ฉันท

“อะไรยะ ใครแก่ ใครเปิด เดี่ยวเหอะๆ” ฉันทเงือกำปั้นเตรียมจะตะบันหน้า
คน

“ไอ้ว๊วๆ ใจเย็นครับคุณหงส์ ไม่แซวแล้วครับ” สับรีบถอยหนีพร้อมตั้งการ์ด
เตรียมป้องกันตัวเต็มรูปแบบราวกับว่าฉันทกำลังเงือก่อนเหล็กจะพาดใส่หัว เห็นแบบนี้
แล้วรู้สึกสมเพชในความโอเวอร์ของสับขึ้นมาตึงๆ

พอมั่นใจว่าฉันทไม่เอาเรื่องแน่แล้ว สับก็รีบเปลี่ยนหัวข้อสนทนาทันที “ว่าแต่
ไปโปรดรั้วความที่ไหนเหอะ”

“บ้านใหม่ของฉัน” ฉันทตอบหัววนๆ อารมณ์หงุดหงิดยังคงคุกรุ่น

“กลัวผีอะเดะ” สับพูดสำเนียงกวนอวยวะเบื้อกลางพร้อมเสยขี้ม้อย่างรู้ทัน

“เปล่า” ฉันทตอบหัววนอีกรอบ พร้อมนับหนึ่งถึงสิบในใจ

1...2...3....

“หวายๆๆ โดแล้วยังกลัวผีอีก หวายๆๆ” นายสับเริ่มส่งเสียงยียวน พร้อม
เดินไปเดินมาประหนึ่งจะรำฟ้อนขอฝาเท้าประทานจากฉันท

“เปล่าเว้ย” 4...5...6...ใจเย็น...ใจเย็น นับต่อไปเรื่อยๆ อย่าผิคิดสี่ข้อหนึ่งเลย
ถึงจะกอดอกขมใจเพียงใด แต่สับก็ไม่มีที่ท่าจะสำเนียงถึงชะตากรรม
ตัวเองแม้แต่น้อย ยังคงเดินไปรอบๆพร้อมหันกลับมาหาฉันท

7...8...9...อย่า ใจเย็นนะหงส์ ทำร้ายสัตว์ร่วมโลกมันบาปนะหงส์ ใจเย็น

“หวายๆๆ ยัยเปิดขี้เหร่กลัวผี หวา...”

“**สิบ!!!** ไครม!!!..ฉันทแหกปากนับเลขตัวสุดท้ายพร้อมรำทำหงส์ถวายเป็น
ประทับบนกันสับตามเสียงเรียกร้อง งานนี้รับกันไปเต็มๆคะ

“โธ้ย!” สับร็องลันขณะโดนฉันทันเสียหลักลงไปนอนแอ้งแม้งกับพื้น “ถีบสับ
ทำไมอ่า เบิดใจร้าย ฮือ...”

ดูมัน ยังมีหน้ามาร้องกระซิกๆอีก ฉันไม่กระทืบตามไปอีกรอบบุญเท่าไร
แล้ว

“ใครไปบอกนก ให้ไปเจอฉันที่ห้องสมุดคณะ แล้วรีบใส่หัวกลับบ้านไปใส่ชุด
ปฏิบัติงานกับเตรียมข้าวของบัตรังความให้พร้อม มาเจอฉันที่หน้ามหา’ลัยให้เร็วที่
สุด ก่อนพระอาทิตย์ตกดินนะเว้ย ถ้ามาช้ากว่านั้นเดี๋ยวจะหาว่ายัยหงส์ไม่เตือน!”
ฉันชู่อาฆาตพร้อมตะก้นสับเบาๆอีกครั้งด้วยความหมั่นเขี้ยว

“โธ้ย!” สับร็องลันพร้อมทำท่าทำส่ายบิดไปบิดมา เหมือนว่าได้รับความ
เจ็บปวดอย่างที่สุด

แล้วฉันก็เดินจากมาด้วยความสะใจเหนือคำบรรยาย เก็บกตอยากเตะไฉน
มานานแล้ว ชอบเรียกฉันว่าเบิด คอยดูเถอะ ชักวันจะจับเชือดให้เบิดกิน ฮืม!

หลังจากเดินไปถึงห้องสมุดคณะตัวเองและนั่งรอไม่นาน นกก็เดินเข้ามาหา
ฉันพร้อมซีททองโต

“เฮ้อ เเอาไปเลย” นกกองซีททั้งปั้งไว้บนโต๊ะพร้อมปัดผมน้ำตาลเข้มยาว
สยายถึงเอวไปด้านหลัง ก่อนจะเดินไปทิ้งตัวบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามอย่างหมดแรง

“โห อะไรเนี่ย” ฉันทันเปิดซีททั้งหมดดูแบบผ่านๆ ความสยดสยองแผ่ซ่านจาก
ปลายนิ้วสู่สมอง

นกที่กำลังขยับคอเสื้อเร็วๆเพื่อพัดไล่ความร้อน หันมาชายตาคลุมมองฉัน
อย่างแข็งๆ ผิวหน้าสีคล้ำที่เธอพยายามฝังหัวฉันมาตลอดว่านั่นคือสีน้ำผึ้งป่มแดด
ปรากฏสีแดงระเรื่อบริเวณแก้มเนื่องจากความร้อนระอุของอากาศนอกห้องสมุด
เช่นเดียวกับบริเวณท้องแขน ที่ปรากฏรอยแดงเป็นเส้นๆเพราะโดนซีททั้งกองกดทับ
ปากสีนู้ดอมชมพูด้านๆเริ่มเจ็ดยแจ้วที่อขายานเป็นรายชื่อวิชาที่ฉันไม่ยอมฟัง

“ซีทวิชามูลหนี่ มรดก กฎหมายภาษาอังกฤษ อาญาภาคความผิด กูยืม
เอกเทศสัญญา...”

“พอๆๆ” ฉันทันรีบห้ามก่อนที่นกจะรำยรายชื่อวิชาครบ

“แกหยุดไปตั้งสองวัน หวังจะเห็นฉันทันเดินตัวปลิวลี้ลอะล่องมาหาแกหรือไง
จ๊ะ นี่ยังไม่ถึงครึ่งเลยนะ ยังมีการบ้านอีกเป็นตั้งที่ฉันทันมาให้แกไม่หมด” นกบ่น
พร้อมหันไปคว้ากระเป๋าแพ้น้ำสีดำใบเล็กขึ้นมา ก่อนจะรื้อเอาบรรดาเครื่องสำอาง

ทั้งหลายออกมากอง ในขณะที่ฉันนั่งอ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก เพราะงานที่กองอยู่ตรงหน้าวิ่งขึ้นไปสุดต่อมรับรู้หมดแล้ว

“กระดาษซับมันอยู่ในไหนหว่าๆ” นักกวาดตาดพร้อมเอามือควานหา ไม่นานก็หยิบแผ่นกระดาษบางเบาสีขาวสะอาดออกมาจากกล่อง แล้วซับลงบนหน้าเบาๆ

“นี่ๆ...สนใจเพื่อนแทนหน่อยสิ อะโรมันเป็นอะไรบ้างเนี่ย” ฉันตะลึงตะลันมองกองซีทตรงหน้าอีกรอบ ไม่อยากจะนึกเลย ต้องใช้เวลาอีกที่ชาติถึงจะเคลียร์งานตรงหน้าหมดเนี่ย เรื่องบ้านยังไม่เสร็จดี นี่ฉันต้องมาวุ่นวายกับเรื่องการบ้านอีกเหวอ ฮือ...

นกปรายตามองอย่างเยาะๆอีกครั้ง ก่อนจะหันกลับไปจ้องกระจกใบเล็กจิ๋วในกล่องแป้ง พร้อมหยิบพัฟขึ้นมาแตะทั่วใบหน้า

เมื่อแน่ใจว่ายัยเพื่อนตัวดีจะไม่สนใจอะไรนอกจากแต่งหน้า ฉันก็จิกดิ่งทั้งผมตัวเองอย่างหมดหวัง แต่แอบหวังให้นกเห็นใจบ้าง ซึ่งก็ได้ผล นกยอมเปิดตลับแป้งยัดใส่กระเป๋าแล้วหันมามองฉันอย่างช้าๆ

“ฉันมีข่าวดีและข่าวร้ายจะบอกแก เอาอันไหนก่อน”

“ชีวิตฉันมีข่าวดีด้วยเหวอ” ฉันตอบเสียงอ่อยพร้อมพุบหน้าลงไปบนโต๊ะ

“มีสิ ข่าวดีก็คือทั้งหมดนั้นไม่ใช่ซีทประกอบการเรียนและไม่ใช้การบ้าน มันคือข้อมูลบทความที่ฉันจะเขียนลงวารสารกฎหมายต่างหาก แล้วแกก็ต้องช่วยฉันลิสต์หัวข้อออกมาด้วย ข่าวดีอีกอย่าง...งานนี้ พี่ต่อของแกก็ทำด้วยนะจ๊ะ”

“หา! จริงอะ” ฉันอุทานเสียงดังอย่างลึมตัว ทำเอาคนทั้งห้องสมุดหันมามองด้วยสายตาประณาม แต่ฉันไม่สนหรือกเพีย...เรื่องดีๆอย่างนี้ ไม่มีอะไรมาทำให้ฉันเสียอารมณ์ได้หรอก

“จริงสิ เห็นแกแอบชอบมานานแต่ไม่ยกจะลงไม้ลงมือทำอะไรสักที งานนี้ล่ะ นางฟ้าคนน้อยจะเนรมิตสะพานเสริมใยเหล็กให้แกทอดให้พี่ต่อ ฮิฮิ” นกป้องปากหัวเราะด้วยมาดผู้ดีสุดๆ ปกติถ้าเห็นแบบนี้ฉันคงจะอดมันไม่ได้ไม่ได้ แต่งานนี้ให้อภัยค่ะ

“เยส!” ฉันอุทานเบาๆอีกรอบพร้อมกำมือแน่น เป็นท่าสำหรับแสดงชัยชนะ

“อย่าเพิ่งดีใจไปหน่อยเลย แกยังไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย เอาไว้ให้สำเร็จก่อนแล้วค่อยดีด้าก็แล้วกันนะ ฉันไม่อยากเห็นเพื่อนดีใจเก้อ” นกพูดดักคอทันที
“น้อยๆ...แค่นี้ฉันก็ดีใจจะแย่แล้วอะ ไม่ต้องถึงขั้นให้เขามาสนใจฉันหรอก

นั่นไม่มีทางเป็นจริงแน่ๆ เพราะฉันไม่คิดจะทอดสะพานหรืออ้อยเหยื่อ หรืออะไรก็ตามที่มันอยากให้ฉันทำหรอก พี่ต่อเป็นถึงเดือนคณะ ร่ายล้อมไปด้วยผู้หญิงที่เป็นดาวฤกษ์ ดาวเคราะห์ใหญ่ ดาวเคราะห์น้อย ละอองดาวทั้งหลายแหล่ พวกหลุมดำอย่างฉันไม่มีทางได้เฉียดกรายเข้าใกล้หรอก ได้แค่นี้ก็บุญแล้ว

นี่ถึงครั้งแรกที่ได้เจอพี่ต่อ ความทรงจำอันแสนน่าอายนั้นยังตราตรึงอยู่ในหัวใจ อย่างกับในหนังสือ ฉันทำหนังสือที่ถือมาหล่นดับตอนเดินชนกับเพื่อนเขา...

ยัยนกนั้นแหละ....เพราะยัยนกแท้ๆ จะผลักฉันให้ชนพี่ต่อแต่ดันกะผิดไปชนเพื่อนเขาแทน...เศร้าเลย หลังจากยืนอึ้งเอือทำอะไรไม่ถูกอยู่นานเพราะผิดเป้าหมาย สุดท้ายพี่ต่อก็ช่วยทำให้แผนของนกสำเร็จด้วยการก้มลงไปหยิบรวบรวมกองหนังสือขึ้นมาส่งให้ฉันก่อนจะพูดยิ้มๆว่า

“ระวังหน่อยนะครับ ช่วงนี้น้องใหม่คณะนิติฯท่าทางจะเข้าห้องเชียร์หนักเกินไป เห็นแต่ละคนทำของหล่นกันเป็นว่าเล่น”

เพื่อนชายหน้าตาหล่อไม่แพ้พี่ต่อชัดขึ้นมาด้วยคำพูดที่มึงแทงใจทันที

“ไม่ใช่เข้าห้องเชียร์หนักหรือกลัวเว้ย น้องๆเขากะอ้อยแถมต่างหาก แต่คนนี่มาแปลกแะ...” เพื่อนพี่ต่อหันมาพูดกลัวหัวเราะกับฉัน “ทำไมเดินมาชนพี่ละ สนใจพี่หรือชนผิดคนกันแน่ครับ”

แทบจะเอาจอบมาขุดดินแล้วมุดหนีเสียตรงนั้น ฮือ...เพราะนกแท้ๆเลยทำไมต้องเจ้าก็เจ้าการวางแผนบ้าๆบอๆแบบนี้ด้วยนะ ฉันเองก็บ้าไม่ทำตามแผนมันเลย

“ส่วนข่าวร้าย...ทั้งหมดนั้นสองร้อยบาท มาช่วยกันหารเลย” นกกระซอกฉันขึ้นมาจากห้วงความฝันด้วยข่าวร้ายที่สร้างความรันตให้ฉันสุดๆ

“ทั้งตัวเหลือร้อยเดียว รอเงินเดือนออกก่อนแล้วกัน” ฉันตอบหัวงงและตั้งท่าจะกลับไปเพื่อฝันต่อ แต่นกก็ไม่ยอมปล่อยให้ฉันง่าย ๆ

“ร้อยเดียวก็เอา!”

“เว้ย จะบ้าหรือ ฉันต้องอยู่ทั้งเดือนด้วยเงินร้อยเดียววะ นอกจากไม่ให้แล้วยังจะยืมแถมด้วย ไว้รอเงินเดือนออกก่อนก็แล้วกัน” ฉันพูดอย่างหงุดหงิด สงสัยนกคงเห็นท่าไม่ดี มีแววจะโดนรีดไถเลยรีบเปลี่ยนเรื่อง

“ว่าแต่...ทำไมวันนี้แกถึงโดดเรียนละ แล้วสับโทรเรียกฉันให้มาเจอแกที่นี่

ทำไมเธอ เห็นบอกว่าเย็นนี้จะไปบั้งความอะไรก็ไม่รู้ สัญญาณไม่คอยดีฟังไม่รู้เรื่องเลย”

“ไม่มีอะไรหรอก ที่ไม่มาเรียนวันนี้ก็เพราะว่ายุ่งๆกับเรื่องย้ายเข้าบ้าน ส่วนเรื่องบั้งความก็แค่เจ้าของบ้านเขาอยากหาคนทรงหรือหมอผีเก่งๆสักคน เพิ่งซื้อบ้านมาก็แบบนี้ละ ฉันเลยคิดจะหารำไพพิเศษเป็นนายหน้าตั้งสับมารับงาน ไหนๆก็ไหนๆแล้ว เลยจะพาแกไปเยี่ยมบ้านใหม่ฉันด้วย” ฉันแกไปเรื่อย ก็จะทำให้บอกได้ยังไงล่ะว่า ไอ้การบั้งความครั้งนี้คือการไล่ผีนั้นแหละ ขึ้นพูดไปนกงงได้ หัวเราะกรามค้าง แล้วที่ต้องพานกไปด้วยก็เพื่อความอุ่นใจ ยิ่งไปกันเยอะฉันก็ยิ่งกลัวผีน้อยลง

“แล้วจะไปตอนไหนล่ะ” นกถามพร้อมโกยเครื่องสำอางที่ยังวางกองอยู่บนโต๊ะลงกระป๋อง

“ตอนนี้เลย...”

หลังจากใช้โทรศัพท์ของนกโจรจิกไม่นาน นายสับก็โผล่มาที่สะพานลอยหน้ามหา'ลัยซึ่งเป็นจุดนัดพบ ตลอดทางที่สับเดินมาหา คนที่เดินผ่านมองเหลียวหลังกันคอแทบหัก ไม่ใช่เพราะความหล่อเท่ของสับหรอกค่ะ แต่เป็นเพราะความขาวโม่ซูบเปอร်พาวเวอร์ต่างหาก ก็พี่แกหล่อซุดผ้าฝ้ายขาวจ้ะ พร้อมยามสีน้ำตาลตุ๋นกับหม้อดำๆเหมือนบาตรพระในอ้อมกอด ทำยังกับจะไปปฏิบัติธรรมที่ไหนสักแห่ง

“แกจะไปบิณฑบาต หรือจะไปปัดรังควานกันแน่” นกทักทายด้วยคำถามเป็นเชิงเหยียดหยาม ส่วนฉันได้ยื่นทำตาโตหน้าผากย่นด้วยความตะลึงผสมสังเวชนิดๆ

“บิณฑบาตแปลว่าอะไรหรอ” สับทำหน้าเหลอหลามองมาทางฉัน
“ไม่อยากจะทักให้สับเสียความมั่นใจเลย แต่ถ้าปล่อยไว้ให้นกพูดอาจจะแยกว่าที่ฉันพูดก็ได้

“เออ...แปลว่า ตอนเช้าที่พระเดินไปตามบ้าน แล้วในมืออุ้มบาตรไว้เพื่อใส่อาหารที่ชาวบ้านเอามาถวายนะ คือนกกำลังจะบอกว่า นายอุ้มบาตรเหมือนพระเลย”

“อ้าว นี่ละซุดปฏิบัติงานของสับ ถ้าไม่ใช่ซุดนี้ไล่เสียด...จัญไรไปไม่พ้นหรอก” สับพูดกระแทกเสียงเป็นคำๆ พร้อมพยักหน้าใส่นกเป็นเชิงประชดประชัน เล่นเอานกเต้นเร้าๆเงื้อมือจะตบสับทันที

“อื...ทำท่าแบบนี้หมายความว่าไง ภาษาของคนปกตินี้พูดไม่ได้ฟังไม่ออก

ใช่ไหม แต่พอดำคำที่นี้พูดซัดฟิงซัดเลยนะยะ อย่างนี้มันวอนซะแล้ว...”

“พอๆ” ฉันทรีบห้ามทัพ กลัวจะมีคนตายก่อนได้ออกกรบ “สองคนนี่ไม่กัดกันสักวันจะกินไม่ได้นอนไม่หลับหรือโงะ ไปได้แล้ว เดี่ยวมีดก่อนได้บัดจริงควาน แล้วจะหาว่าฉันไม่เตือน ของยิ่งเขี่ยนๆอยู่ด้วย”

“อะไรนะ!” ทั้งสองคนหันมาจ้องกันเป็นตาเดียว แต่ฉันก็ทำเป็นไม่สนใจ เดินจ้ำจ้าวไปที่ป้ายรถเมล์ ตั้งใจทิ้งท้ายไว้แบบนี้แหละ จะได้ตื่นตัวกันหน่อย

หลังจากต่อรถเมล์สี่สายและเดินเข้าซอยเป็นเวลาห้านาที เราทั้งสามคนก็มาหยุดยืนตะลึงกันที่หน้าบ้านต้นเหตุ

จริงๆแล้วควรจะต้องรถเมล์แค่สองสายเท่านั้น แต่เพราะไอ้คุณสับคนเดียวเลย กระเป๋า รถเมล์นี่กว่าสับเป็นคนบ้า ก็เลยไล่ลงที่ป้ายแรก พอขึ้นรถเมล์คันที่สองได้ ไอ้คุณสับก็ไปทะเลาะกับกระเป๋ารถเมล์อีกครั้ง เป็นผลให้เราทั้งสามคนโดนถีบลงมาจากรถแทบไม่ทัน

“เพราะแกคนเดียวเลยไอ้สับ” นกไวววยขึ้นมาทันทีหลังจากยืนพักจนหายเหนื่อยแล้ว และสับก็หยุดหอบสักพักก่อนจะสวนกลับไปเหมือนกัน

“ด่ามาตั้งแต่ปากซอย นี่ถึงบ้านแล้วยังไม่คิดจะหยุดอีกหรือ ด่าได้มาราธอนจริงๆเลยแม่คุณ”

“ก็แกนั่นแหละ ถ้าแกเอาราชรถของแกมารับฉันกับหงส์ที่มหา’ลัย เราก็ไม่ต้องมาลำบากโดนกระเป๋าลีเตะแบบนี่หรือ แล้วปากแกนี่อีก สักวันเน็งเถอะ ต้องโดนบั้งตอสับ”

“แหม...ถ้าสับให้คนขับรถมารับ มันก็ดูจะ...” สับหยุดทำหน้าที่ครุ่นคิดสักพัก “เออ...สับไม่อยากให้พวกเราห่างเหินกัน”

“ห่างเหินมันใช้กับความรู้สึกเฟี้ยว” ฉันทรีบแทรกขึ้นมาทันทีด้วยความรู้สึกคันหู “ไม่รู้จะแก้ยังไง เอาจึงว่าเขาไม่ใช้คำนี้ก็แล้วกัน เฮ้อ...”

“เออ ช่างมันเถอะ” สับรีบตัดบท คงกลัวว่าฉันกับนกจะช่วยกันจิกกัดมากไปกว่านี้ “รีบๆบัดจริงควานให้เสร็จดีกว่า เย็นนี้มีนัด...” สับพูดทิ้งท้ายพร้อมปรายตามองมาทางฉันและนกออย่างลอบสังเกตุ ว่าพวกเราจะทำหน้าที่สงสัยหรือเปล่า

“รอแป๊บนะ ขอเวลาเปิดประตูก่อน” ฉันทเดินเข้าไปก้มหน้าก้มตากระแทกประตูรั้วที่เปิดแง้มไว้ให้กว้างออก และแกลังทำเป็นไม่สนใจสับ

“เปิดประตูทิ้งไว้แบบนี้ไม่กลัวขโมยเข้าหรือไง” นกเอี้ยงถามพร้อมยกกระเป๋า สะพายใบเล็กขึ้นบังแสงแดดยามเย็น และพยายามไม่สนใจสับเช่นกัน

พอได้ยินนกถามอย่างนั้น ในหัวก็ปรากฏภาพเหตุการณ์เมื่อคืน ที่ฉันทัวแต่กลัวผีวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนออกจากบ้านจนลืมปิดประตู

“ถ้ามันกล้าเหยียบเข้าบ้าน ฉันทก็กล้าปล่อยให้มันขโมย” ว่าแล้วฉันทก็เปลี่ยนจากใช้หัวไหล่มาเป็นเท้ากระแทกประตู ท่าทางมันจะติดจริงๆ สงสัยคงต้องลอดผ่านช่องประตูเข้าไปที่ละคน

“นี่ๆ ไม่มีใครคิดจะถามหน่อยหรือว่าสับมีนัดกับใคร ยังไง” สับเดินเร่ๆ เรียกถึงความสนใจทันที แต่ก็ไม่สำเร็จ ฉันทและนกก็ยังทำเป็นหูทวนลมเสมือนว่าสับไม่มีตัวตน เป็นเพียงอากาศธาตุที่ล่องลอยเท่านั้น

“หมายความว่าไงหรือ...กล้าเหยียบเข้าบ้าน” นกทำหน้านิ้วคิ้วขมวดถาม “ยัยหงส์ แก่ประสาทคืออยู่หรือเปล่าเนี่ย ถ้าฉันทเป็นขโมย ฉันทกล้าเหยียบเข้าบ้านแกแน่ๆ ประตูบ้านเปิดอ้าซ่าอ้ากลางข้างเขี้ยวขนาดนี้”

“ถ้าโชคดี แก่ก็คงรู้ละ” ฉันทตอบส่งๆ แล้วรีบเปลี่ยนเรื่อง ขึ้นพุดอะไรมากไป เจ้าสองคนนี้ได้ผ่านไปก่อนแน่ “ประตูมันเก่าแล้ว บานพับเลยสนิมจับเปิดไม่ได้ ลอดเข้าไปที่ละคนนะ”

ฉันทให้สับและนกลอดประตูผ่านเข้าไปก่อน พอได้กลับมาเหยียบย่างบนทางเดินคอนกรีตอีกครั้ง ความกลัวและความหลอกหลอนเดิมๆ ก็กลับมาเยี่ยมเยียนอีกครั้งเช่นกัน ความรู้สึกขยาดเยือกเย็นแล่นจากปลายเท้าสู่ปลายเส้นผมและวิ่งวนไปทั่วตัว และขณะเดินตามสับกับนกเข้าใกล้ตัวบ้านที่ละนิด ความเครียดวิตกกังวลก็เพิ่มขึ้นทีละน้อย ฉันทค่อยๆ ระบายลมหายใจออก ด้วยกลัวว่าเพื่อนทั้งสองจะสังเกตเห็นความผิดปกติ

พอมมาถึงหน้าประตูบ้าน เท้าฉันทก็หยุดเดินเอาเสียจริงๆ ไม่อยากเข้าไปในนั้นเลย...จิตใต้สำนึกของฉันทกำลังร้องประท้วง ไม่รู้ว่าอะไรจะรออยู่หลังประตู จริงๆ ฉันทน่าจะไปหาที่อยู่อื่นนะ ไม่น่ากลับมาเลย ถ้าหาที่อยู่ไม่ได้จริงๆ ก็กลับไปอยู่กับแม่ก็ได้ ทำไม่ต้องมาทำอะไรเสี่ยงๆ แบบนี้ด้วย ถึงจะไม่เคยได้ยินว่ามีคนตายเพราะผี แต่ก็พิสูจน์ไม่ได้เหมือนกันว่าไม่เคยมีคนเคยตายเพราะผี

สับทำหน้างงๆ ไม่เข้าใจว่าทำไมโดนฉันทไล่ให้เข้าไปในบ้านก่อน แต่สุดท้ายก็ยอมทำตามอย่างว่าง่ายโดยมีนกเดินตามหลังไปติดๆ ส่วนฉันทกลับยืนนิ่งเป็นหิน

อยู่หน้าประตู ยังทำไมไม่ได้จริงๆ

“โห...” นกอ้าปากหวิวทันที่ก้าวผ่านประตูเข้าไป “บ้านหรือพิพิธภัณฑสถาน
เนี่ย ทำไมมัน...” นกหยุดทำหน้าครุ่นคิดชั่วคราว เพื่อหาคำบรรยายสิ่งที่ปรากฏตรง
หน้า “ทำไมมันถึงได้โบนานี้”

“โบนะอะไรหรอ” สับทำหน้าเลอหลอไม่เข้าใจศัพท์ที่นกประดิษฐ์ขึ้น
ใหม่ “โบลิ่งหรอ โบลิ่งมันแปลว่าลูกที่ใช้โยนเพื่อล่ัมพินไม้ไซหรอ ไม่เห็นในบ้าน
นี้มีโบลิ่งสักกะลูก หรือแปลว่าโบลู่กวม หรือว่าโบ...”

“นี่แกเง็งหรือแกลั้งเง็งเนี่ย!” นกหันมาเข็ดแหวอย่างอดไม่ไหว “โโบราณเว้ย
โโบราณแบบหน้านายอะ”

“เฮ้ โโบราณเขาใช้บรรยายลักษณะหน้าตาด้วยหรอ ท่าทางจะล่อพิลึก”
สับอมยิ้มทำหน้าที่ภาคภูมิใจกับบทสรุปผิดๆที่ตัวเองคิดขึ้น

ฉันยังยืนนิ่งทำหน้าที่บอกบุญไม่รับอยู่หน้าประตู และคงจะยืนต่อไปจนถึง
พุงนี้เข้าถ้าหากไม่หันมาลากฉันเข้าไปเสียก่อน

“เฮ้ ยืนบื้ออะไรอยู่นั่นนะ เข้ามาสิ จะปิดรั้วความอะไรตรงไหนก็มาจัดการ
เร็วๆเลย ฉันจะได้กลับบ้านกลับช่อง” นกหันมาบ่นพร้อมลากแขนฉันเข้าไปในบ้าน

ฮือ อย่าเอาฉันเข้าไปในบ้านนั่นเลย ให้สับไล่ผีให้จบๆ แล้วปล่อยให้ฉันไป
อยู่กับพี่ดาเถอะ ฉันไม่อยากเหยียบเข้าไปในบ้านนั่นเลย ฉันกลัวผี ฮือ...

“จะให้สับทำพิธีตรงไหนดี” สับกวาดสายตามองไปรอบตัวพร้อมเดินดุ่มๆ
เข้าไปกลางบ้าน

ลมหายใจของฉันถึงกระชั้นขึ้นขณะพยายามชินตัวไม่ให้ตกลงไปไกลกว่านี้

“เฮ้อ เป็นอะไรไปนี่ะ ทำหน้าอย่างกับจะร้องไห้ ไม่สบายหรือเปล่า” นกรีบ
ปล่อยแขนฉันแล้วเอื้อมมือมาแตะที่หน้าผากฉันเบาๆ “ตัวเย็นเฉียบเลย ไม่สบาย
ใช่ไหม มานั่งนี่ก่อนเลย” แล้วนกก็นั่งลงไปกับที่โซฟาสีชมพูนุ่มซึ่งตั้งอยู่กลางบ้าน

“เป็นอะไรมากหรือเปล่า” สับรีบถลาเข้ามาใกล้ ก่อนจะเอามือแตะที่หน้า
ผากฉันอีกคน “อย่างนี้เขาเรียกว่าร้อนใน ชาติไฟเข้าแทรก หยินหยางไม่สมดุล
ต้องฝังเข็มช่วย”

“เป็นบ้าไปแล้วหรอ ฉันว่ามีแต่แก่นั่นแหละที่น้ำในสมองไม่สมดุล” นกหัน
ไปแว่ดใส่อีกรอบ “ไปเตรียมทำพิธีไป จะตรงไหนก็เรื่องของแก เดี่ยวฉันดูแลหงส์
เอง”

“ฉันไม่เป็นอะไรหรอก แกร็บๆทำพิธีให้เสร็จก็แล้วกัน” ฉันทนยืนให้สับมันใจก่อนจะกวาดตามองไปรอบบ้านเพื่อสร้างความมั่นใจให้ตัวเอง

สับพยักหน้าหงึกหงัก แล้วก็ตัดสินใจใช้พื้นที่ว่างระหว่างโซฟาและโทรทัศน์เป็นเขตทำพิธี สายสิญจน์ เทียนไข ขวดใส่น้ำมันต์ และของแปลกๆอีกมากมายถูกลำเลียงออกจากรายมามาวางบนพื้น สับจัดการโยงสายสิญจน์จากเสาอากาศโทรทัศน์ไปผูกกับขาโต๊ะกินข้าวด้านหลังโซฟาแล้วอ้อมไปยังเปียโน วกลงมาที่ตู้เตี้ยข้างๆโทรทัศน์แล้วกลับมาผูกที่เสาอากาศอีกครั้ง

“กินน้ำใหม่ เต๋ียวไปเอามาให้” นกเอ่ยถามขึ้นอย่างเป็นห่วง

“อย่าออกไปนอกสายสิญจน์นะ!” สับรีบแหกปากไววายวาทันที “ให้พิธีเสร็จก่อน ตอนนี้นำลูกเดินไปไหน ห้ามขยับตัว ห้ามส่งเสียงดัง ห้าม...”

“ห้ามหายใจด้วยไหม” นกตอกกลับทันทีด้วยความหมั่นไส้ สับคงเห็นว่าถ้าขึ้นต่อปากต่อคำกันอย่างปกติ การปัดรังควานคงจะยืดเยื้อไปถึงพรุ่งนี้แน่ เลยทำแค่ส่งสายตาเคืองๆใส่สัก ก่อนจะหันกลับไปจัดการกับข้าวของตรงหน้า ตั้งแต่ฉันกับสับรู้จักกันมา เป็นครั้งแรกจริงๆที่สับทำอะไรเข้าท่า....นั่นก็คือการหุบปาก

“ฉันหายใจแล้วละ สงสัยวันนี้คงโดนแดดโดนลมมากไป ช่วงนี้เหนื่อยแล้วก็เครียดหลายเรื่อง” ฉันทแต่งเรื่องอธิบายเผื่อว่าจะคลายความกังวลให้สักได้บ้าง ซึ่งก็ดูเหมือนจะได้ผล เพราะคำดำที่วาดไว้อย่างเนี้ยบเริ่มคลายปมขมวดลง นกอ้าปากเหมือนจะถามอะไรบางอย่าง แต่ทว่าเสียงปริกรรมคาถาที่ตั้งแทรกขึ้นมาถึง ความสนใจจากฉันและนกไปเสียก่อน

สับกำลังนั่งขัดสมาธิบนพื้นหันหน้าไปทางห้องครัว ในมือถือเทียนวนรอบปากหม้อที่คล้ายบาตรพระ พร้อมสวดคาถาแปลกๆที่ฟังไม่เป็นภาษา ไฟที่จุดขึ้นพลั่วไปมาเหมือนมีชีวิตและสั่นไหวเข้ากับจังหวะเสียงสวด บรรยากาศรอบด้านที่เงียบอยู่แล้วยิ่งเงียบบังนวังเวง เหมือนว่าวันเวลาของสรรพสิ่งที่อยู่นอกสายสิญจน์ได้หยุดนิ่งลง

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้นมา!

ตีต...ตีต...ตีต...ตีต...ตีต...ตีต...ตีต...ตีต...ตีต...ตีต...ตีต เสียงเพลงมิซึซึนอิมพอสสิเบิลดังลอยลมมาจากที่ใดก็สุดทราบ แต่สายตาฉันและสับต่างจับจ้องไปที่เดียวกัน ซึ่งก็คือ...
ยัยนก!

“เอ่อ ขอโทษนะ ลืมปิดเสียงโทรทัศน์” นกยิ้มแหงๆพรางความหือถือใน

กระเป๋าก็เดินอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นว่าใครโทรมา นกก็รีบกดรับสายทันที “ฮัลโหล พี่นี่มีอะไรเหรอ”

ฉันไม่รู้ว่่าพี่นี่... พี่สาวของนกโทรมาเรื่องอะไร แต่คงไม่ใช่เรื่องดีแน่ เพราะสีหน้าของนกเริ่มเคร่งเครียดขึ้นทีละน้อย และไม่นานนกก็วางสาย

“พี่นี่มีปัญหาเรื่องชุดแต่งงาน เดี่ยวฉันขอตัวไปช่วยชีวิตพี่นี่ก่อนนะ” นกรีบตัดมี้อือถืองกระเป๋าดูเตรียมตัวซึ่ง

“เดี๋ยวลี ไปได้ยังไง จะทิ้งกันอย่างนี้เลยเหรอ” ฉันอ้าปากท้วงด้วยความตกตะลึง

“ไปได้สิ เดี่ยวฉันลอดสายสัญญาณออกไปก็ได้ใช่ไหมล่ะ” นกลุกขึ้นยืนพร้อมหันไปถามลิ

“อือ... ลอดดี ๆ นะ อย่าทำให้สายสัญญาณหลุด ผากความคิดถึงให้พี่นี่ด้วย” ลิตอบเรียบๆ แล้วก็หันไปท่องบทสวดอีกครั้่ง

“เดี๋ยวลี อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนไม่ได้เหรอ” ฉันอ่อนนออนเสียงสั่นพร้อมดึงแขนนกเอาไว้

“ทำไม่ล่ะ ก็มีลิอยู่กับเป็นเพื่อนแล้วไง หรือไม่อยากอยู่กับมันสองต่อสอง เอน่า... มันไม่คิดทำมิติมีรัยแหกรอก ถึงมันจะบ๊องแต่ก็คงไม่บ้าถึงขั้นนั้น ใช่ไหมลิ” นกหันไปถามลิอย่างช้าๆ แต่ลิไม่สนใจ ก้มหน้าก้มตาสวดต่อไป

“ไม่เอาอ่า ฉันจะให้แกอยู่เป็นเพื่อน” ฉันครวญครางเรียกร้องความสงสารจากนก

“อะไรกันนักหนาอะ อยู่ๆ จะพิศวาสฉันขึ้นมากะทันหันหรือไง เอาจี้แล้วกัน ถ้าฉันทำธุระให้พี่นี่เสร็จไวจะรีบกลับมาหา พี่นี่มีเรื่องเดือดร้อนจริงๆ ไม่งั้นฉันก็ไม่ทิ้งแกไปหรอกน้า”

พอให้เหตุผลที่ฉันปฏิเสธไม่ได้เสร็จ นกก็จากไป ทิ้งฉันไว้ในบ้านผีสิงพร้อมหมอมผีบ๊องๆ บวมๆ อีกคนซึ่งไม่น่าจะฟังได้หากผีออกมาจริงๆ ป่าจ๋า... ช่วยหงส์ด้วย ฮือ....

ฉันลุกจากโซฟาไปนั่งกอดเข้าข้างหลังลิพร้อมกวาดสายตามองไปรอบบ้าน แสงแดดที่สาดส่องผ่านผ้าม่านเข้ามาเริ่มเจือจางเพราะเข้าสู่เวลาเย็นแล้ว ความสงบวังเวงนี้ทำให้ใบหน้าเศร้าสร้อยของชายที่เข้าฝันเมื่อคืนผุดขึ้นมาในหัวอีกครั้ง และตัวฉันก็เริ่มสั่นน้อยๆ ด้วยความกลัว

“สับ...” ฉันเรียกหอมผีป๋องเสียงสั้น สายตายังคงมองไปรอบตัวอย่างหวาดกลัว

สับหยุดท่องมนต์แล้วหันมาถามฉันอย่างแข็งๆ “อะไร ชัดจังหวะกันอยู่นั่นแหละ เดี๋ยวก็ไม่เสริ้จหระก”

“ปัดรังควานนี่มันช่วยไล่ผีได้หรือเปล่า” ฉันถามเพื่อสร้างความมั่นใจให้ตัวเอง ถ้าไล่ได้จริงๆ ฉันจะได้ไม่ต้องกลับมาเหยียบบ้านนี้อีก

“ปัดรังควานไล่พวกความชวย เคะาะหรีราย อะไรก็ตามที่มารังควานบ้านนี้อาจจะรวมถึงผีด้วยมั้ง แต่ผีเฮี้ยนๆนี่ต้องใช้พิธีไล่ผีโดยเฉพาะ”

“ขนาดไหนถึงเรียกว่าเฮี้ยนหระก”

“ก็...ถ้าปัดรังควานแล้วไม่ไป นั่นก็เรียกว่าเฮี้ยนละ” สับตอบแบบกำปั้นทุบดิน ซึ่งไม่ช่วยให้ฉันสบายใจขึ้นเลย สับนั่งมองหน้าฉันสักพักก่อนจะหัวเราะร่วนขึ้นมา “ฮ่าๆๆ นี่เปิดเรื่องผีด้วยหระก โตปานนี้ยังจะเชื่ออีก พอสับเป็นสับหระกมาตั้งนานยังไม่เคยเจอผีสักตัว ฮ่าๆๆ ยัยเปิดต้อง”

ถ้าเอาน้ำมนต์ประเคนลงบนหัวมัน ฉันจะบาปไหมเนี่ย อดทนไว้ยัยหงส์ ต้องไม่ทำให้เสียงาน

พอเห็นว่าฉันไม่ตอบได้อะไร สับก็ยิ้มเยาะอย่างพอใจก่อนจะหันไปท่องมนต์ต่อ แล้วหลังจากนั้นไม่นานสับก็หันมาฉีกยิ้มกว้างอธิบายพิธีกรรมให้ฟัง

“น้ำมนต์พร้อมแล้ว เดี๋ยวจะสวดปัดรังควานนะ แล้วก็จะเอาน้ำมนต์นี้ไปพรหมรอบบ้าน สาดข้าวสารเสกโลโซเล็กน้อยพอเป็นพิธี แค่นี้ก็เรียบร้อยแล้วละ”

คิดว่าเล่นมุขเสียๆแล้วฉันจะหายเครียดหระก ไม่หระกยะ ถ้านายรู้ว่าฉันเจออะไรมาเมื่อคืน นายคงไม่นั่งเฮฮาหน้าบานอย่างนี้หระก

สับกราบพระพุทธรูปซึ่งตั้งอยู่บนโต๊ะเตี้ยหน้าโซฟาสามครั้งพร้อมพึมพำท่องบทสวด เสริ้จแล้วก็ใช้สายสิญจน์ผูกที่ฐานพระพุทธรูป ลากปลายมาจุ่มในน้ำมนต์ก่อนจะเอาเทียนมาวนรอบหม้อใส่น้ำมนต์อีกครั้ง เสียงสวดของสับรัวเร็วและดังก้องขึ้นเรื่อยๆ ทันทีที่สวดจบ สับก็จุ่มเทียนลงไปใต้น้ำมนต์

ในวินาทีเดียวกันนั้นเองก็มีเสียงหนึ่งดังขึ้น!

เสียงนั้นแผ่วเบา ฟังไม่ได้ศัพท์ เราสองคนหันมามองหน้ากันเลอหลอแล้ว เสียงที่ว่านั้นก็ดังขึ้นเรื่อยๆ จนรู้แล้วว่าเป็นเสียงอะไร

เมี้ยว.....เมี้ยว ต้องเป็นเจ้าแมวบ้านนั่นแน่ๆ

ฉันหันมองรอบตัวเช่นเดียวกับสับ แต่ไม่ว่าจะพยายามมองอย่างไรก็ไม่เจอ
“เปิด บ้านนี้มีแมวด้วยเหรอ” สับถามเสียงสั้นๆ คงจะเริ่มรู้สึกไม่ชอบมา
พากลแล้ว

“มีๆ แมวสีขาวน่ารักี๊วละ” ฉันพยายามฝืนให้น้ำเสียงร่าเริงสุดๆ เพื่อไม่
ให้สติของสับกระเจิงไปเสียก่อน

พอได้ยินอย่างนั้นสับก็ระบายลมหายใจเฮือกใหญ่อย่างโล่งอก “เฮ้อ...แล้ว
ไม่บอกตั้งแต่แรก”

ติ๊ง!!...ติ๊ง!!

สิ้นเสียงพูดของสับ อยู่ๆ ก็มีเสียงดังลั่นมาจากชั้นบน

ในวินาทีนั้นฉันเหมือนจะลืมนั่นไปแล้วว่าหายใจยังงั้น ความหนาวเย็นยะเยือก
แล่นไปทั่วตัวและขนทุกเส้นลุกชูขึ้นขึ้นอีกครั้ง ความหวาดกลัวแบบที่ฉันเจอเมื่อคืน
ตีบคลานเข้ามาเรื่อยๆ เมื่อเสียงนั้นดังขึ้นเป็นจังหวะและไล่มาจนถึงหัวบันได

“อะไรนะ” ดวงตาต่างๆของสับเบิกกว้างขณะจ้องฉัน เหมือนจะอ้อนวอนขอ
คำอธิบายอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่สิ่งที่ตัวเองกำลังคิดอยู่

สิ้นหลังฉันเย็นวาบ รู้แน่ๆว่าไอ้เสียงนั้นมันเกิดจากอะไร แต่ปากฉันสิ้นเกิน
กว่าจะขยับและเปล่งเสียงได้

ป้าจ๋า...ช่วยหงส์ด้วย ฮือ...

เมี้ยว....เมี้ยว เสียงเจ้าแมวบ้านนั้นก็ยังคงก้องอยู่ทั่วบ้านสลับกับเสียงโครม
ครามที่ดังเป็นจังหวะ เหมือนอะไรบางอย่างกำลังกระเดิงกระดอนลงมาตามชั้น
บันได

ฉันและสับผวาหันไปมองพร้อมกันเมื่อเสียงโครมครามหยุดลงที่ตีนบันได
ด้วยความที่บันไดอยู่ด้านข้างเราทั้งสองคน ตัวบันไดและราวจึงบังภาพบริเวณนั้น
จนมิด

“อะ...อะไรนะ เปิด...อะ...ไร แง....” สับตะโกยหนีมาอยู่ข้างหลังก่อนจะ
เขย่าตัวฉันอย่างบ้าคลั่ง

“ไม่...ไม่รู้ว้ย ฮือ...แกก็ทำอะไรสักอย่างสิวะ อย่ามาหลบหลังฉันสิ ฮือ....”

ฉันครางพร้อมพยายามดันตัวสับกลับไปข้างหน้า ในหัวก็จินตนาการแต่สิ่งน่ากลัว
สยดสยองของซึ่งอาจจะอะไรก็ได้ที่กำลังลี้ถลึงลงมาจกชั้นบน หวังว่ามันคงไม่ใช่...
ไม่ใช่

ต๊ับ! เจ้าของสิ่งนั้นลอยจากตึ้นบันไดมาหล่นลงข้างหน้าเราสองคน

“กรี๊ด!” ฉันและสับกดอกกันกลม ก่อนจะพยายามตะกายหนีไปทางประตู แต่แล้วสายตาก็หันพลาดไปเห็นวัตถุสีดำซึ่งหล่นอยู่ด้านนอกสายสัญญาณจนได้ นั่นมันกระเป๋าสานของฉันนี่!

“ฮือ....” สับคลานสี่ขาแลนพยายามจะหนี แต่ฉันก็ดึงตัวสับเอาไว้เสียก่อน

“สับ...สับ นั่น...นั่นมันกระเป๋าสานของฉัน” นิ้วที่ชี้ไปยังกระเป๋าสานระริก ใจหนึ่งอยากจะวิ่งไปคว้าแล้วแผ่นออกจากบ้าน แต่อีกใจหนึ่งก็บอกให้ฉันแผ่นออกไปเดี๋ยวนี้เลย แต่ยังไม่ทันได้ตัดสินใจ ชาวของในกระเป๋าก็กระเด็นปลิวว่อนไปทั่วบ้าน เหมือนว่ามีคนกำลังโยนมันไปรอบๆ

“ปล่อยๆ...ไม่อยู่แล้วเว้ย ผีหลอก!” สับร้องโวยวายและปัดมือฉันออกจากตัว แต่มือฉันก็เหนียวแน่นเหน็บเกินกว่าจะดึงออกได้

“เหวอ...ฮือ...” ฉันร้องเสียงหลง คิดคิดว่าเราจะเอากระเป๋าก่อนหายไประจากหัวทันที ตอนนี้เหลือแต่ว่า โง่ก่อนเว้ย!

ฉันพยายามจะลุกแต่ลุกไม่ขึ้น แขนขามันอ่อนแรงไปหมด สับก็คงเป็นเช่นกันเพราะไม่ยอมขยับเขยื้อนกายไปไหน เขาแต่ก้มหน้าขดตัวเป็นกิ้งงูอยู่ข้างหลังฉัน ความกลัวที่ใกล้จะถึงขีดสุดกำลังจะทำให้ฉันสติแตก ภาพตรงหน้าเริ่มเลือนราง เพราะน้ำใส่ๆเอ่อท่วมขึ้นกลบตา

ทำไมฉันต้องมาเจออะไรแบบนี้ด้วยนะ ฮือ....

ชั่วโมงนาทีที่สติกำลังจะหลุดลอย อะไรบางอย่างที่แสนคุ้นก็ลอยสูงขึ้นมาจากกระเป๋าสาน... มันคือกรอบรูปซึ่งภายในบรรจุรูปของครอบครัวฉันเอาไว้ มือที่มองไม่เห็นกระชากรูปออกมาก่อนจะโยนกรอบทิ้งไปด้านหลัง รูปพ่อแม่และฉันตอนอายุสิบขวบที่กำลังยิ้มแย้มลอยคว้างอยู่ตรงหน้า กลุ่มหมอกควันลอยมาจากที่ไหนก็ไม่รู้ กำลังก่อตัวเป็นโครงร่างด้านหลังรูป ไม่ถึงขีดใจมันก็กลายเป็นร่างคน หมอกเริ่มหนาที่บจนมองเห็นส่วนฐานเว้าของใบหน้าคน และค่อยๆแจ่มชัดขึ้นเป็นผู้ชายคนนั้นที่ฉันเห็นในฝัน!

ใบหน้ากรักริมด้วยหนวดเคราไม่แสดงอารมณ์ใด มีเพียงแต่ดวงตาที่จับจ้องมาที่ฉันอย่างโกรธแค้นและเหนื่อยล้าในเวลาเดียวกัน ในมือของชายคนนั้นถือรูปของครอบครัวฉันไว้....

“ผีหลอก! แง...แงงะ...” อยู่ๆ สับก็กรี๊ดร้องโหยหวนก่อนจะเป็นลมล้มพับไป
เฮ้ย! อย่าเพิ่งทิ้งกันสิ

ฉันอ้าปากค้าง น้ำตาไหล ทำอะไรไม่ถูก อยากจะร้องก็ร้องไม่ออก อยาก
จะหนีก็หนีไม่ได้ เนื้อตัวสิ้นเทาจนไม่รู้จะหยุดยั้ง และตอนที่ฉันกำลังจะเป็นลม
ผีตัวนั้นก็ทำบางอย่างที่ฉันไม่ึกไม่ฝันว่าชาตินี้จะได้พบได้เห็น

แคว่ก!...มันฉีกรูปครอบครัวฉันขาดครึ่ง ก่อนจะไปใส่หน้า!

สติที่กำลังหลุดลอยถูกกระชากกลับเข้าร่างทันที หน้าฉันชาเหมือนถูกคนชก
น้ำตาที่ไหลพรากด้วยความกลัวถูกแทนที่ด้วยน้ำตาแห่งความแค้น เนื้อตัวฉันสิ้น
เทา แต่ไม่ใช่เพราะความกลัวอีกแล้ว

จะทำร้ายหลอกหลอนอะไรฉันไม่ว่า แต่ทำไมต้องมาทำร้ายจิตใจกันแบบนี้
ด้วย!

“ไอผีบ้า!” ฉันผุดลุกขึ้นยืนและชี้หน้าด่ามันอย่างลืมหืม “แกฉีกครอบครัว
ฉันทำไม รู้ไหมว่ามีแต่รูปนั่นที่เราสามคนพ่อแม่ลูกมีโอกาสถ่ายพร้อมกัน แกคง
ไม่เคยมีพ่อแม่ละสิ ถึงไม่นึกถึงจิตใจของคนอื่นเลย จะโกรธแค้นอะไรก็ทำร้ายฉัน
สิ มาฉีกครอบครัวฉันทำไม ไอผีบ้า! ฮือ...”

ฉันพุ่งเข้าไปพร้อมเหยียดฝ่ามือพาดหน้ามัน แต่กลับพบแต่ความว่างเปล่า
ที่แสนเย็นยะเยือก มือฉันทะลุผ่านกลุ่มหมอกควันที่ก่อตัวเป็นรูปหน้าไปโดยไม่ได้
สร้างความเจ็บปวดให้ผีตัวนั้นเลย ฉันรีบหดมือกลับทันทีพร้อมความโกรธที่จางหาย
ไป และแล้วความกลัวก็เริ่มเข้าเกาะกุมหัวใจอีกครั้ง

นี่มันผี...ผีตัวเป็นๆเลยนี่หว่า

“เหวอ....” ฉันแหกปากร้องครั้งสุดท้ายก่อนที่จะล้มทั้งยืน แล้วทุกอย่างตรง
หน้าก็มีตสนิท...

